

פנימי

ליוצא למלחמת בית דוד

המחזור

ימות המשיח, ער"ה תש"פ | גליון עשרים וחשנה

גליון עשרים וחשנה

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

...ויהי רצון, שבמשך השעות האחרונות שנשארו עדיין בשנה זו, נספיק עוד "לחטוף" (אריינכאפן) נפלאות ממש, בנוגע ל"ישראל עם קרובו".

..וכל זה קשור במיוחד להמדובר לאחרונה שהעבודה עתה צריכה להיות באופן דצחוק ושמחה (שלכן במשך השבוע התקיימו שלוש התוועדויות), מפני שתשובה עילאה היא מתוך שמחה דוקא, ושמחה גדולה ביותר, ששמחה פורצת את כל הגדרים והמדידות וההגבלות, ועד שנעשה "אלה תולדות פרץ" (ובזה גופא - "פרצת עליך פרץ", פריצה למעלה מפריצה), וביחד עם זה הרי זה חודר ונמשך ב"אלה תולדות (מלא) השמים והארץ" - חיבור ב' ה"תולדות" יחד, אף שמצד עצמם הם באין ערוך זה לזה..

משיחת ע"פ נצבים, כ"ח אלול ה'תנש"א - דברי משיח ה'תנש"א ח"ה ע' 265

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

(התוועדות על הכתב, בדרך אל המלך)

מספר פעמים זכינו לשמוע מפי קודשו של הרבי שליט"א מלך המשיח: "כידוע מאמר העולם - ששמענו גם מרבותינו נשיאינו" כשהוא מביא את הפתגם הידוע "אי אפשר לרמות את הקב"ה, וגם את העולם לא מרמים; אפשר רק לרמות את עצמו, אבל מהו ה"קונץ" לרמות טיפש?!"...

הנה, מגיע רגע האמת, הנה מגיע זמן האמת, הנה מגיע הרגע בו לא אוכל לברוח מעצמי, אצטרך לתת דין וחשבון מלא על מי שאני ומה שאני, והמדובר הוא אודות התייצבותו של החסיד אצל הרבי.

לרגעים אלו, חסידים לאורך כל הדורות התכוננו כדבעי, ידעו הם היטב, כי לא שייך לעמוד לפניו ולזעוק "ה-מ-ל-ך" בלי לתת תשובה אמיתית על השאלה הידועה "אי מלכא אנא עד האידנא אמאי לא אתית לגבאי?!"

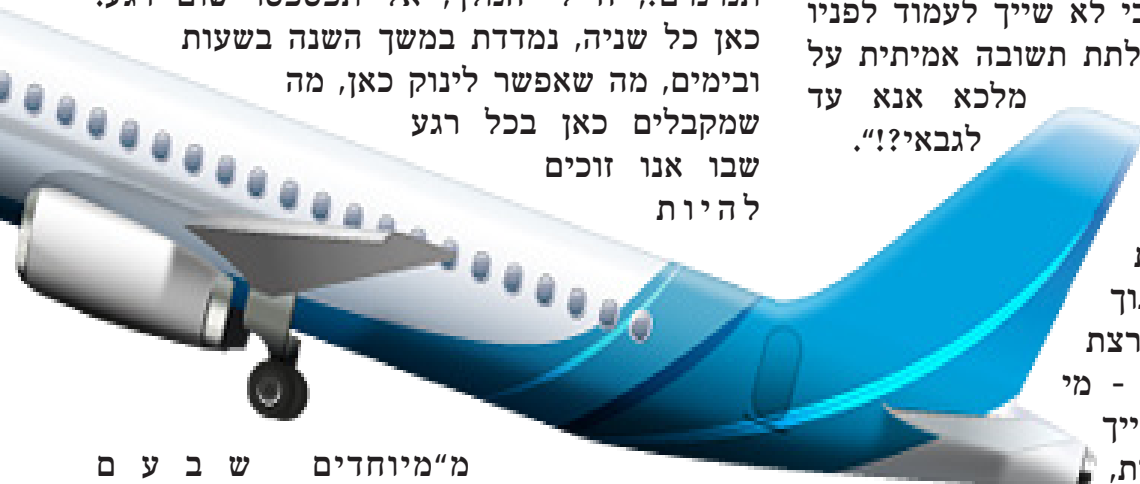
לפתע, שם בעומדו בכעין 'יחידות' בינות לאלפים והרבבות, בתוך קהל רוגשים, עולה ומתפרצת האמת הפנימית הזועקת - מי אני באמת? כי פה לא שייך לשקר, פה לא שייך לרמות, פה אתה מגלה את עצמך (ובראש ובראשונה אתה נדרש לענות לעצמך על כך).

ואף אם במשך כל השנה, הרשיתי לעצמי לרמות אותי ואת סביבתי, שאני כזה או אחר, שאני לא שייך לענינים כאלו נעלים וכו' וד"ל, הרי שכאן, היכן שמתגלה היחידה, אני יודע שכל אלו היו אמת לאות, כל אלו הינם בגדר ה'שקר גמור ומקח טעות' מאחר ש'נראה העולם ליש' אבל האמת היא, שכפי שחיים ב-770 כן הוא האמת, כאן זה אני באמת, כאן היא המציאות האמיתית - כאן יודע כל אחד שהרבי שליט"א מלך המשיח חי וקיים בגוף גשמי, לא (רק) מצד הסברים ותשובות (אמיתיות) אלא מצד שאפילו הגוף הגשמי והחומרי לא יכול להכחיש זאת. אני מרגיש את זה, ואין שום דבר בעולם שיכול לשנות אצלי זאת.

כאן הידיעה שהוא חי עולמים, משפיעה ופועלת עלי 24 שעות, אני חי עם הרבי שליט"א מלך המשיח, גורם לו נחת, ושומר על עצמי מכל משמר ליקר את הרגעים הנעלים כדי להוסיף בהתקשרות אמיתית, מכאן שואבים את הכוחות לכל השנה כולה כפשוטו.

הרבי שליט"א מלך המשיח אומר בש"פ האזינו תשמ"ה: כל ענייני "ראש השנה" נמשכים ופועלים על כל השנה כולה, וכפתגם הידוע: "כפי שמתייצבים כך נמשך הלאה" [=ווי מ'שטעלט זיך אוועק אזוי גייט דאס], אשר למרות שזהו מאמר העולם "אמרי אינשי", הרי מכיוון שהדבר נאמר על-ידי רבותינו נשיאינו, נעשה זה חלק מ"תורה" (הוראה) ובנידון דידן - בקשר לכל ענייני ראש השנה.

תמימים!, חיילי המלך, אל תפספסו שום רגע. כאן כל שניה, נמדדת במשך השנה בשעות ובימים, מה שאפשר לינוק כאן, מה שמקבלים כאן בכל רגע שבו אנו זוכים להיות

מ"מיוחדים שבעם והיחידי סגולה" שבאים לארמון המלך, אי אפשר אחר כך להשיג ברגעי ההתעלות הגבוהים ביותר בארץ הקודש. אל תתנו למרגליות והפנינים היקרות הנמצאות בכל פינה בארמון לחמוק מכם.

כל תפילה עם הרבי שליט"א מלך המשיח, שהתכוננו אליה כדבעי, הרי היא מעלה אותנו לפסגות גבוהות ורמות, כל שיחה, כל התוועדות, כל חלוקה וכל רגע במחיצת המלך הינם בגדר 'בזבז האוצרות' שהמלך מחלק לנו במו ידיו הק' כדי שישמשו אותנו בעבודתנו כל השנה.

מי שרוצה במשך כל השנה, להשפיע על יהודים שיקבלו מלכותו ברצון ולחבר אותם לאילנא דחיי, צריך לדעת שהכח לזה נמצא בהתנהגותו שלו עצמו בתוך 770, כפי שנעמדים כך מקבלים.

ראה זה חדש

יצא לאור עולם!

קובץ
מפרשים
חוברת א'
זמן חורף
80 עמוד!
חובה

ללומדי פוק האשה נקנית

ראשי ישיבות, ר"מים,

משיבים, ותלמידים

- מבית היוצר של תות"ל ראשל"צ -

להשיג בהמייל דמעות החייל, בישיבה,
ואצל הנציג 7701.

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד!

ונקודה נוספת, גם כשזוכים להגיע, לא להפסיק לרצות להגיע שוב ושוב, גם כשהצלחנו כבר להרגיש (אולי ואולי מעין ודוגמת...) עדיין צריך לחפש ולפשפש, לבקש ולהתחנן להמשיך ולהגיע עוד הפעם ועוד יותר, הנחיתה בשדה התעופה אינה מסמלת את סוף הדרך אל הרבי שליט"א מלך המשיח, גם לא הירידה מהמונית בפתח המוכר והאהוב והנשיקה הראשונית... ההגעה לרבי שליט"א מלך המשיח הינה עבודה פנימית שנמשכת במשך כל החודש וממשיכה ואפילו נהיית נעלית יותר בכל יום שזוכים להיות ב-770.

ואם כבר זכיתי להגיע, עלי להביא עוד יהודים אל הרבי שליט"א מלך המשיח. ולא מדובר כאן רק על יהודים מהמבצעים וכו', אלא על חברים שלנו, חברי החדר, חברי השיעור, תמים שישן איתי בדירה, האם כבר הבאתי אותו לרבי שליט"א מלך המשיח? אולי אני יכול לגרום גם לו להגיע, על ידי שאקבע איתו חברותא על הבוקר או בסדר אחרי הצהריים.

הרבה נמצאים סביבנו ואין מי ששם ליבו אליהם, ואולי בפניה קטנה, בקביעת חברותא אחת - הצלנו עוד נשמה וזכינו להביא עוד יהודי לרבי שליט"א מלך המשיח, בחיך קטן ובדאגה אמיתית לזולת אנחנו יכולים להציל נפשות.

וכשמדברים על הצלת נפשות, הכוונה היא גם בגשמיות. ישנם לא מעט בחורים שהנסיעה למקום שונה מהרגיל קשה להם ביותר. אם אני כבר מסתדר פחות או יותר, אזי עלי לחפש לעזור ולסייע, גם בגשמיות לאחר. לפעמים סתם עצה קטנה מתוך הנסיון, או אפילו הבאת כוס שתיה לזולת יכולה לחיות נפשו, חפשו נשמות, הצילו אותם.

לחיים! לחיים ולברכה! יחי המלך המשיח!

וקנה לך חבר

שמועות וסיפורים מהרב גינזבורג

הת' דובער גנדל

- שמצד 'עצמות' זה מסתדר. ובמילים פשוטות: הפתרון להכל זה פשוט 'עצמות'!

ה. ביום רביעי ז' תמוז תשע"ח באמצע סדר חסידות בוקר התקשרו לרב גינזבורג להודיע לו על פטירתה של אמו.. וזאת היתה השאלה הראשונה שהוא שאל: "אז מותר לי עכשיו למסור שיעור לתמימים!?!". (מפי אחד התמימים שנכח במקום בשעת מעשה).

ו. הרב גינזבורג בשיעור חסידות בוקר, תחילת חורף תשע"ט: פעם הרב יעקב לנדא ע"ה מסר שיעור תניא באיזה מקום לקהל לא חב"ד. בסיום השיעור אחד מהנוכחים החל לומר - כמנהגם - "רבי חנניא בן עקשיא אומר..." באותו רגע קם הרב לנדא ממקומו והחל לזעק: "לא! לא! חסידות זה דבר חי! חי"ו לומר ע"ז קדיש!".

ז. הרב גינזבורג בשיעור חסידות בוקר, תחילת חורף
תשע"ט: פעם שאל ר' ניסן מננוב את הרבי באיזה ענין
להתבונן בק"ש שעל המיטה. והרבי ענה לו שיחשוב
על התמימים..

ח. הרב גינזבורג בהתוועדות ליל שבת
י"א חשון תשע"ט: כידוע מאז שר'
מענדל התמנה לשמש כמשפיע
בישיבה בכפ"ח אחד מהנושאים
העיקריים שעליהם היה מתוועד
עם התמימים הוא הנסיעה לרבי
שליט"א מלך המשיח. ולא רק
בחודש תשרי אלא בכל הזדמנות
שיש. פעם באיזו התוועדות הוא
התבטא בקשר לענין: "שואלים אותי
מתי יותר חשוב לנסוע לרבי, בחודש תשרי
חודש ניסן? אז התשובה היא - תלוי איפה
מצאים לפני תשרי אז יותר חשוב לנסוע
מצאים לפני ניסן, אז יותר חשוב לנסוע

ט. הרב גינזבורג בהתוועדות ליל שבת י"א חשוון תשע"ט:
 פעם, בעקבות שר' מענדל עורר רבות על ענין הנסיעה
 לרבי - החליטו - כך באמצע השנה - שיעור שלם (!) מתוך
 הישיבה בכפר לנסוע לרבי.. כשנפוצה השמועה הגיעו כמה
 מחברי ההנהלה לר' מענדל והתלוננו לפניו שאם כולם
 ייסעו לרבי מה יהיה על הישיבה בכפר?! ענה להם ר'
 מענדל: "אם יהיה מונח בכפ"ח שצריך לנסוע לרבי, יהיה
 מונח בפוניב'ז שצריך לנסוע לכפר חב"ד!".

י. הרב גינזבורג בהתוועדות ליל שבת י"א חשון תשע"ט: אותו שיעור שלם שנסע באמצע השנה לרבי שליט"א מלך המשיח נשאר ללמוד בישיבה של 770 עד לחשון של שנה הבאה. אז הגיע בקשה מההנהלה של הישיבה בכפר שיחזרו שוב לישיבה אבל לא בתור תלמידים (שהרי את זה הבחורים

חלפנו שלשה חודשים מפטירתו הפתאומית והמזעזעת של משפיע הישיבה הגה"ח ר' חיים לוי יצחק ע"ה גינזבורג, והרושם לא זו בלבד שלא פג, אלא מתגבר. עלינו לזכור כי הרב גינזבורג היה מגיע לישיבה מידי יום ביומו ממש, והיה מתוועד בישיבה בכל יומא דפגרא ובכל שיעור ובכל התוועדות ובכל שיחה אישית היו שופעים ממנו רעיונות, פתגמים, יסודות בכל תורת החסידות ודרכיה. הת' דובער שי' גנדל נהג לרשום לעצמו נקודות מתוך דברים ששמע מהרב גינזבורג תוך שמציין לפני כל פתגם וענין את התאריך וההזדמנות שבהם נשמעו הדברים. ובזאת

מגישים לנו חלק ראשון מתוך האוצר
הבלום הזה שבזכרונותיו וזכות
הרבים תלויה בו.

א. באחד השיעורים ב'סדר חסידות בוקר' של תשע"ח: פעם אמר אחד השלוחים לרבי שהוא מרגיש שהוא מוכרח לבוא אליו... והרבי ענה לו: כך אכן צריך להיות, אתה צריך לרצות להיות פה (אצלי) ובפועל להיות שם (בשליחות)...

ב. בהתוועדות של ליל 'שבת הכנה לי'

שבט' תשע"ח זכינו לשמוע מהרב גינזבורג כשהוא עומד, נשען, על בקבוק יין כמעט ריק לגמרי, מתנדנד מצד אל צד, סוגר את עיניו וזועק: "רעבע! רעבע! רעבע!.. רעבע! רעבע! רעבע! רעבע!...". היה שווה להגיע לראשל"צ בשביל לראות את המראה הזה!.. פשוט להודות לקב"ה שהביא לנו את הרב גינזבורג! ה'תשע"ח! 23 שנים אחרי! תמימים שנולדו בנ"ח, נ"ט, תש"ס וכו' אבל הרעבע חי להם מול העיניים!...

ג. הרב גינזבורג בהתוועדות בשבת אחה"צ בתשע"ח: "למי זה יעזור שאתה במצב בעייתי? אתה דפוק, אתה לא דפוק, מה זה משנה? א"א לחכות עד שתצא מהשטריות, העניינים של הרעבע חייבים להתבצע!"

ד. הרב גינזבורג בשיעור חסידות ערב בתשע"ח: ברוב המאמרים המוגהים של הרבי מהשנים האחרונות - התשובה לכל השאלות שהרבי שואל זה 'עצמות'! דהיינו שכל דבר שהרבי אומר שזה לכאורה לא מסתדר - בכל נושא שיהיה, אז הרבי עונה ומסביר - כל פעם בצורה שונה

לעולם - הבשר ישאר אצלו ויהי מה.. לא כל מי שמתלהב מכל מיני שטויות זה אומר שהוא מונח בזה יותר מאחרים.. י"ד. הרב גינזבורג בשיעור חסידות בוקר, ט"ז חשון תשע"ט: לפעמים ר' ראובן דונין בעת התוועדות בשעות הקטנות של הלילה היה משתפך ואומר: "רעבע, למה אתה מסביר? רעבע, אל תסביר. תן לי לקיים את ההוראות שלך רק כי אתה רוצה..".

ט"ו. הרב גינזבורג לעתים רבים: אדמו"ר הזקן - בשונה מהמון סידורים אחרים - לא הכניס בין המילים כל מיני כוונות. וזאת מכיוון שמרוב כוונות פרטיות אפשר לשכוח שפשוט מתפללים לקב"ה..

ט"ז. הרב גינזבורג בשיעור חסידות בוקר, י"ז טבת תשע"ט: ר' בער'ל קסלמן (בנו של ר' שלמה חיים קסלמן) היה משפיע של שיעור א' בישיבה בכפר ומורה של כיתה ג' בת"ת בלוד. כל יום הוא היה נוסע מהכפר ללוד באוטובוס ובמשך הנסיעה היה עושה מבצע תפילין. פעם מישהו הציע לו לקחת אותו טרמפ ללוד וכך לחסוך לו זמן ותשלום וכו', אך הוא נמנע באומרו: אני לא רוצה להפסיד את המבצע תפילין שאני עושה באוטובוס..

י"ז. כשהרב גינזבורג השתדך הוא כמובן רצה לצאת בשליחות הרבי לכבוש לו את העולם! אך לאחר מהלך שלם הרבי הבהיר לו שהוא רוצה שיהיה משפיע בישיבה בכפ"ח.. הרב גינזבורג החליט אז - וכך הוא אכן עשה - שכל שנה בהתוועדות הראשונה שלו עם השיעור החדש הוא יאמר להם שבהגיע הזמן שיכנסו ל'עולם הנוקבא' (=הפגישה הראשונה..) הם חייבים להבהיר לכלה שבאם הרבי לא יכתוב להם משהו אחר אזי מצידם האפשרות היחידה היא - יציאה לשליחות!

י"ח. הרב גינזבורג היה שר לנו לפעמים בהתוועדויות את ההמנון של הקייטנה שבה הוא היה מדריך בתור בחור - קייטנה שהיתה נקראת 'אש להבה'. המילים הם על מגנינת ניגון מארש חב"ד: "קייטנת השלוחים אנו, שלוחי הרבי אנו, לכל יהודי מעמנו, להביא דברי מלכנו. מי שחושב שהוא פה ישב, בלי שליחות בלי מטרה, אין לו מקום פה בסביבה, בקייטנת 'אש להבה'. מי שחושב שהוא פה ישב, בלי שליחות בלי מטרה, אינו מחיילי ראש בני ישראל, הרבי מלכנו שהוא הגואל!" ותמיד הוא היה מדגיש שלמרות שמדובר על סוף שנות ה'למ"דים כבר אז הם הדגישו בהמנון שהרבי הוא 'הגואל'!

י"ט. הרב גינזבורג בשיעור חסידות בוקר, יום שני כ"ב אייר תשע"ט: הרב ליס אירגן לתשרי תשכ"א את הצאט"ר הראשון (=שכירת מטוס שלם לנסיעה

בוודאי לא רצו) אלא בתור שלוחים.. הבחורים אמרו שהם מסכימים רק בתנאי שהרבי בעצמו יגיד או יכתוב שהם שלוחים.. ההנהלה הכניסה מכתב לרבי עם הבקשה הנ"ל. מענה הרבי היה: ממה נפשך? אם הם מקשיבים להנהלה אז ההנהלה קבעה שהם שלוחים. ואם הם לא מקשיבים להנהלה אז אני לא רוצה שהם יהיו שלוחים שלי!

י"א. הרב גינזבורג בהתוועדות ליל שבת, י"א חשון תשע"ט: ר' מענדל בתור ילד היה תמיד הולך עם נעליים לרגליו, אך רוב חבריו היו הולכים יחפים.. ועל כן הציקה לר' מענדל שאלה קשה: איך יכול להיות שכל נעל שהוא נועל בסופו של דבר היא מתקלקלת וצריך להחליפה באחרת וחבריו שהולכים יחפים לא קורה לרגליהם שום דבר?.. הוא הגיע לסבו (אביו נפטר לפני שהוא נולד) והציג בפניו את השאלה. הלה חייך ואמר: "מענדל, מענדל, מה אתה לא מבין? רגל זה דבר חי, ודבר חי לא מתקלקל!"

י"ב. הרב גינזבורג בהתוועדות שלאחר התפילה, שבת י"א חשון תשע"ט: הורי, אע"פ שהיו חב"דניקים (ברשמית) אך האמא - שאותה (מה שנקרא) 'חנקו' כשהיתה ילדה ונערה - קבעה שילדיה חייבים ללמוד גם לימודי חול.. לכן את הילד הגדול (רב בישוב 'עומר') שלחו ללמוד בישיבת 'קול תורה' (כי בתומכי תמימים כמובן שלא הסכימו שילמד לימודי חול..). של הרב שלמה זלמן ע"ה אויערבאך ובשעות אחר הצהריים הוא היה לומד לימודי חול. יום אחד נודע לו על השיעור תניא המחתרתי המתקיים בישיבה, שכנעו אותו והוא החל להשתתף בו בצורה קבועה. יום אחד דבר השיעור התגלה להנהלת הישיבה והיא אסרה על הבחורים להשתתף בו ואיימה שאם ימשיכו להשתתף הם יישלחו מהישיבה.. אחד הבחורים פנה לאדמו"ר מגור דאז - 'הבית ישראל' בתקווה שישפיע על ההנהלה להחזיר את השיעור.. הבחור נכנס למעונו של האדמו"ר ושאל האם הרב חושב שמותר ללמוד תניא.. האדמו"ר הגיב: "זה מוסיף לך ביראת שמים?". הבחור ענה שכן והאדמו"ר שאל: "אז למה לא?!".. הבחור אמר שהנהלה לא מסכימה.. ואז האדמו"ר הזדעק: "מה?! 'ידיעות אחרונות' זה בסדר, אבל חב"ד זה לא בסדר?!"..

י"ג. הרב גינזבורג בשיעור חסידות בוקר, ט"ז חשון תשע"ט: כשעני ועשיר יושבים יחד במסעדה ואוכלים בשר אפשר לראות הבדל עצום ביניהם: העני כולו מלא התלהבות והעשיר אוכל ברוגע והתיישבות. העני אוכל אף עם ידיו ובמהירות והעשיר אוכל אך ורק עם סכין ומזלג ובמתנינות וכו'. אך מי יותר מונח בבשר? במבט חיצוני ושטחי - העני. אך אם נתבונן נבין שהעני מתלהב דווקא מכיוון שהוא לא מונח בבשר, שלכן זה חדש לו. אך העשיר רגיל ומונח בזה כל היום, ולכן כבר אינו מתלהב מזה. והביטוי לזה יתגלה כשייקחו להם את הבשר.. העני ילחם ע"ז אך בסופו של דבר הוא יוותר - הרי אתמול הוא לא אכל בשר, אז גם היום לא נורא אם לא יאכל בשר.. אך העשיר לא יוותר

והחי יתן אל ליבו

אין אנו מניחין אותו!

התמימים והבורים כותבים וחיים עם המשפיע

משותפת של קבוצת אנשים) של חסידי חב"ד שנסעו לרבי מארץ הקודש. באחת ההתוועדויות של תשרי פנה הרב לרבי עם כוונת 'לחיים' ואמר: לחיים עבור כל אלו שלא הגיעו! הרבי הגיב: תאמר לחיים עבור אלו שהגיעו אבל עדיין צריכים להגיע!

כ. הרב גינזבורג בשיעור דבר מלכות, יום שני, כ"ב אייר תשע"ט: ידוע שכתבו לרבי לפני ל"ג בעומר תנש"א שהפרסום שהרבי משיח מרחיק יהודים ולכן הרבי הורה להוריד את השלטים של 'ווי וואנט משיח נאו' מהתהלכות (הוא עצמו עבד אז בצא"ח ובכאב גדול התקשר לשלוחים לומר להם זאת...). אבל האמת היא שהרבי לא הורה כזה דבר, אלא כתב "באם כן" דהיינו שאם אכן זה מרחיק יהודים (או שסבורים כך) צריך להוריד את השלטים, מה שבפשטות לא קרה אז (לפחות בהרבה מקומות) וגם לא קורה היום! כמובן שאת לשון המענה הוא ראה רק לאחר מעשה.

כ"א. הרב גינזבורג בהתוועדות שלאחר התפילה, שבת י"ב סיון תשע"ט (השבת האחרונה שהיה בישיבה...): הרב איצ'קה גאנזבורג (דוד של הרב גינזבורג) היה חסיד מהפכן. לדוגמה: הוא היה מגיע לעיר מסוימת פותח ת"ת של הרשת, משאיר את ההנהלה בידי חסיד אחר וממשיך לעיר הבאה... בשלב מסוים הוא נכנס לעבוד בצא"ח ולא 'חיבב' את התנהלותו המיושבת והמסודרת של יו"ר צא"ח דאז - הרב ישראל לייבוש ע"ה, שלדעתו מפריעה לפעילות השוטפת. בעקבות כך הוא

כתב מכתב לרבי בו הוא מציע לפטר את הרב לייבוש מתפקידו ולמנות במקומו חסיד אחר. וזו היתה תשובת הרבי: אם הרב לייבוש יתפטר לא יהיה כסף אפילו לבולים...

כ"ב. הרב גינזבורג בביאור המשנה בעיון, בהתוועדות צאת השבת, י"ב סיון תשע"ט (השבת האחרונה שהיה בישיבה...): ר' מענדל היה מסביר את המשפט מפרקי אבות, פרק א' (הפרק שקראו באותה שבת), משנה י"ז: "ולא מצאתי לגוף, טוב משתיקה" - שום דבר טוב לא יצא לגוף משתיקה, אדרבא, כשנדרש אז צריך לדבר כמה שיותר!

כ"ג. הרב גינזבורג בשיעור חסידות בוקר, כ"ב סיון תשע"ט: אדמו"ר הרי"צ אומר באחד ממאמריו על המילים שאנו אומרים בתפילה - "ושמת שמו אברהם" (הוספת האות ה') ומצאת את לבבו נאמן לפניך: ה' כידוע זה בינה - שכל והחדוש הוא שלמרות שהקב"ה נתן לאברהם המון שכל, בכל זאת אברהם המשיך להתנהג כעבד פשוט ונאמן - "ומצאת את לבבו נאמן לפניך"!

כ"ד. הרב גינזבורג בשיחה אישית שלי איתו ביום שני, יום הבהיר - כ"ח סיון (השיחה האישית ה'רשמית' האחרונה שעשה עם תלמיד, יומיים לפני האירוע...): ישנם כאלו שחושבים שעבודת התפילה היא עוד איזו 'מטלה' בין שאר ה'מטלות' שיש לנו בעבודת ה'. אבל חייבים להבין שעבודת התפילה היא בדיוק הפתרון. זה מה שיגרום לנו להפסיק להתייחס אל עבודת ה' כ'מטלה'...

כ"ה. בתפילת שחרית של יום הבהיר - י"ג כסלו - "המלך אינו מעיד" תשע"ט, כשהסתיימה חזרת הש"ץ הסתובב הרב גינזבורג לקהל ואמר: "מכיוון שהייתי ב"ג כסלו תשמ"ו ב'770, אני לא מסוגל לומר תחנון.. מי שרוצה שיגיד..".

כ"ו. כשהרב גינזבורג היה מעורר על עבודת התפילה - בשיחות אישיות, בהתוועדויות ובשיעורים, היה מדגיש דבר ראשון שזו הרי העת לבקש ולתבוע מהקב"ה את ההתגלות של הרבי, ואח"כ היה ממשיך לבאר באריכות את שאר הנקודות והמעלות שבעניין.

כ"ז. כשהיו שואלים את שאר אנשי הצוות בישיבה מדוע הם חושבים שצריך ללמוד בישיבתנו אשר בראש"ל"צ היה ניתן לשמוע רשימה ארוכה של מעלות ייחודיות שישנם אך ורק בישיבה בראש"ל"צ - שאכן רובם ככולם נכונים. אך הרב גינזבורג היה תמיד עונה תשובה אחת: יש פה ישיבה של הרבי, והרבי רוצה שתפרח ותשגשג כיאה לישיבה של הרבי, ולכן צריך אותך בישיבה! כאילו כל המעלות האחרות אינם קיימים. רק כי הרבי רוצה!

כ"ח. בתשרי האחרון שאלתי את אחד התמימים הלומדים איתי בשיעור מה הכי תפס אותו בהתוועדות מוצאי ר"ה של הרבי, וזאת הייתה תשובתו: עמדתי בעת ההתוועדות בפירמדה שמאחורי מקומו הק' של הרבי, וממולי בשולחן של גדולי החסידים הניצב מול הרבי, בקצה הספסל שהכי קרוב לרבי, יושב לו הרב גינזבורג. במשך כל ההתוועדות ישב הרב גינזבורג וניגן יחד עם כל החסידים את הניגונים השונים בדבקות האופיינית שלו אך בלי שראו עליו משהו אשר יוצא מגדר הרגיל. ואז הגיע הרגע שהתחילו לנגן את הניגון "יחי אדוננו", הרב גינזבורג נעמד מלא קומתו והחל לזעוק את ה"יחי" בעוז ותעצומות כשהוא מוחא כפיים בהתלהבות! כאילו כל כולו 'נשאב' עכשיו אל הרבי.. בין רגע הוא פשט את דמות 'גדולי החסידים' ולבש את דמות החייל הפשוט שעומד צפוף ומיוזע על מרומי אחת הפירמידות אי שם. "זה מה שהכי תפס אותי בהתוועדות זו" סיים התמים את תיאורו...

לשיטתייה בגדר קידושין והמקור ל'שווה כסף ככסף'

איתא במסכת קידושין (בתחילתה): "האשה נקנית בשלש דרכים... בכסף בשטר ובביאה". הרבי שליט"א מלך המשיח (לקו"ש ח"ל ויחי, חט"ל כי תצא) דן בנוגע לאופן הנישואין וההבדל בין הנישואין קודם מתן תורה לבין אחר מתן תורה, ומבאר שקודם מ"ת אין ליקוחין כלל אלא שהיו חיים יחדיו. וז"ל הק': "ויש לומר שזה שלפני מתן תורה לא היו קיימים ליקוחין אלו... הנקראים קידושים או אירוסים" אינו (רק) מפני שעדיין לא נצטוו על זה אלא משום שלפני זה לא היה שום ענין "ליקוחין" הללו. שהרי ענין "אשת איש בפשטות אינו שהאשה קנויה לבעלה כחפץ הנקנה לאדם אלא שהאיש והאשה חיים יחד ע"ד לשון הכתוב "ודבק באשתו והיו לבשר אחד", ולכן ללא ציווי ותוקף התורה, אין שום מקום לליקוחין" ע"כ (תוכן) לשונו.

בלקו"ש ח"ט"ט (כי תצא) מרחיב כי למעשה בחלות מעשה הקידושין קיימים שני ענינים: קנין (היינו ענין הקשור למציאות העולם כבדיני ממונות וכדו') ו'איסור' - קידושין - שזה ענין 'רוחני'. ושם חוקר מה קודם למה, הענין הרוחני - 'איסור' ל'קנין' או להיפך. יעוי"ש.

כדי להבין את דבריו הק' ולראות כיצד הם נותנים 'מהלך' בנקודות עיקריות נוספות בסוגיה ראוי לעיין באחד הנושאים שפותחים את המסכת שלנו - סוגיית כסף ושווה כסף. המפרשים דנים א. מה מקורה הראשון של מטבע זו 'פרוטה' או 'כסף'? ב. האם הכוונה למטבע או לעצם השווי? ג. ובעומק יותר ובאופן אחר: האם כשהתורה מדברת על כסף היא מדברת ביסוד הדברים על מטבע שעשוי כסף דווקא או על 'מטבע עובר לסוחר' דהיינו שווי כספי. האבני מילואים מסכם את הדעות בסוגיא: הרמב"ם סובר מטבע של כסף - משקל חצי שעורה ולא נוגע שווי ופחות מזה אין שיעור של כסף כלל, וז"ל "משקל חצי שעורה כסף" וכ"כ הרי"ף "ומשמע בין הוול בין התייקר הכסף" והריטב"א סובר שווי ממוני - וז"ל "וסבירא להו לב"ה דלאו כסף ממש אלא ממון דהיינו שווה פרוטה עצמה ולא כסף היא" ע"כ לשונו. ומשמע שווה פרוטה.

לכאורה לאור המבואר בשיחות הנ"ל במהות קנין הקידושין המורכב מצד ממוני וצד איסורי, או כמו שנתבאר בכמה שיעורים בישיבה כי הקידושין הם כמו חומר וצורה שהצד הגשמי (חומר) הוא הקנין עצמו והקידושין הם הצד הרוחני (צורה) - (ולכן לא היתה קדושה ו'חלות' קודם מתן תורה בקידושין וכמו שמבאר הרבי שליט"א מלך המשיח בלקו"ש הנ"ל בארוכה) - ניתן היה לומר כי גם באופן ביצוע הקנין - כסף - יש גם את ה'חומר' של הדבר וזה המטבע עצמה או מתכת הכסף, ויש את ה'צורה' של הדבר והוא השווי.

לאחר כל הקדמה זו נשוב לחקירה בלקו"ש ח"ט מה עיקר ומה מסובב - ה'איסור' או ה'קנין'. עיי"ש. לכאורה יש לעיין בקושיה פשוטה: כיצד יתכן ש'איסור' יחול עוד לפני

'קנין' הרי אין כאן ענין 'חומרי' להכיל עליו את ה'איסור' הרוחני [הערת המערכת: שאלה מעין זה הקשה בשו"ת הרשב"ץ ח"ב סימן סז, ותירץ "ואשה אינה נאסרת בהקדש אלא משום שקנאה... וקנינו ואיסורו באין כאחד"], במילים אחרות מה הסברא והצד בחקירה לחשוב שיתכן שבדבר שיש בו גם קנין וגם איסור, האיסור יחול לפני ה'קנין', הרי זה גופא הסיבה שיש את שניהם כדי שהקנין יהיה הצד המציאותי ש'יעזור' לאיסור לחול.

והנה כאשר מעיינים בלקו"ש ח"ט מובאת שם הגמרא שלא יועיל בקידושין חזרה 'בתוך כדי דיבור' בקידושין ובדין זה יש לחקור האם דין זה שאין יכול לחזור בו הוא סברא השייכת לדעת האדם, או שנאמר שהוא 'איסור' וגזירה"כ ולכן אין שייך דין חרטה 'תוך כדי דיבור', בגוף השיחה ובהע' 23 לומדים שהטעם הוא שכיוון שדין קידושין הוא גזה"כ ברגע שקידש, "זאת עושה התורה גזירת הכתוב", היינו שהמושג הזה של 'איסור' המתבאר בתוך השיחה מתבאר בהערה בסגנון נוסף ש'קנין' הוא סברא ו'קידושין' ו'איסור' הוא דין התורה גזירת הכתוב. ובשולי הגליון שם כותב לעיין בלקו"ש ח"ט"ט ע' 189 ביאור באופן אחר לכל זה. ושם מבאר טעם אחר משום שעדי קידושין הם עדי קיום ובלעדיהם אין קידושין (אפי' אם שני בני הזוג מסכימים שהיו קידושין) ולכן האיש אינו יכול להתחרט כי הדבר כבר לא תלוי בו אלא בעדים המקיימים ולא רק מעידים בלבד. והיינו שיש כאן שני ביאורים לייחודיות של ה'איסור' וה'קידושין' - או משום שכל מושג 'קידושין' הוא גזירת הכתוב וממילא זה נפעל לא לפי הגיון הקנינים כלל, או משום שהקידושין הם נפעלים בצורה שונה מכל הקנינים בעוד הקנינים האדם הקונה הוא המייצר את הדבר, הרי בקידושין העדים הם היוצרים את הדבר.

לפי זה כל החקירה מקבלת משמעות יותר ברורה, האם לאחר שציוותה התורה על קידושין האם נתלכשה בדעת בנ"א וכעת הוא סברא או שמא זוהי גזירת הכתוב. ואם זה גזירת הכתוב אז מובן כיצד ה'איסור' חל לפני 'קנין', משום שזה גופא החידוש שאין צורך בהגיון של 'סיבה ומסובב' הרגילים.

והנה לפי זה גם אפשר אולי לבאר את הדעות שפתחנו בהם במושג 'כסף' ו'שווה כסף' שגם שם ניתן לומר קיימת אותה חקירה האם ה'שווה כסף' הוא סברא - כדעת הריטב"א ועוד והעיקר הוא ה'שווי', ולפי דעה זו הרי גם ה'קנין' יכול לפני ה'איסור' כי כל המהלך כאן הוא מהלך של 'סברא' ופרט מכל דיני הקנינים. משא"כ לדעות הראשונים ש'שווה כסף' הוא נלמד מפסוק היינו ע"ד גזירת הכתוב הרי שם היסוד יהיה 'איסור' וממנו לאחר מכן נהיה גם קנין [ואולי החקירה גופא תלויה גם בהבדל בין שני הביאורים בסיבה שלא מועיל חזרה תוך כדי דיבור האם מצד גזירת הכתוב או מצד עדי הקיום].

"רבי הוא הראש, תומכי תמימים הוא הלב!"

הרקע לתוכן המכתב ולמתכתבים:

הרה"ח הרה"ת ר' ישראל ע"ה גייקובסון היה מבכירי התמימים בליובאוויטש שבליובאוויטש, לאחר הסתלקות כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב הוא נשלח לארה"ב לנהל ולהעמיד על תילה את 'אגודת חסידי חב"ד'. מתפקידיו המסועפים היה הסיוע לאיסוף כספים, שיתוף פעולה עם השדרים ובראשם החסיד הנודע הרה"ח הרב איצע דער מתמיד הי"ד והרה"ח ר' מרדכי חפץ הי"ד.

הגה"ח ר' יחזקאל ("חאטשע") פייגין הי"ד היה מזכירו ואיש סודו של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ. הוא היה אחראי על כלל הפעילות ועל עמידה בקשר עם הסניפים והחסידים במקומות מושבותיהם. באוצרותיו של ר' ישראל דגייקובסון נמצאת התכתבות מסועפת עם ר' חאטשע. סגנון ייחודי מאד נמצא במכתביו של ר' חאטשע. מחד הרי הם עוסקים ב'בפועל ממש', אולם הם נכתבו בלחלוחית חסידותית מלאה באימרות, הרגשים ואפילו קטעי יומנים ומאמרים שנאמרו באותה תקופה.

המכתב שלפנינו ככל הנראה עוסק באחד מאותם שדרים [מפאת כבודו השמטנו שמו במפורש] שהיה אחראי על אסיפת כסף 'למעמד' עבור כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, אלא שנתבקש כנראה לערוך מגבית גם עבור תומכי תמימים, השדר הנ"ל סירב בתוקף והרב גייקובסון מתלונן על כך בפני ר' חאטשע.

ר' חאטשע בסגנונו החסידותי מבהיר בדבריו כי - השדר הנ"ל צודק! אין תומכי תמימים בלי רבי ואם הרבי צריך את דמי ה'מעמד' הרי זה קודם לכל דבר!

ב"ה, י' אדר שני, תרצ"ה. ווארשא.

אל כבוד ידידי הנכבד והכי נעלה הרה"ג הנודע לשם תהלה וו"ח אי"א מוהר"ר ישראל שי' דזיקאבסאן.

שלום וברכה!

מכתבך קבלתי, תודה עבור פרטיות הידיעות, בדבר אגודת חב"ד, אף כי מצערני המצב ביותר, כי רואה הנני אשר יכול ח"ו להשאיר כל הענין עוד הפעם בבחינת עומד, מחמת חוסר האמצעים להנהלתה, וכי א"א להתדבר יחד בזה? אשר באמת הי' ראוי אשר כולם יאזרו כחות יתירים על זה. אבל רואה הנני כי רחוק הדבר עדיין מהתאחדות

הכחות יחד, אבל אחרי כי נכנסת בהענין תאזור כל הכחות שיהי' קיום הדבר. וודאי כי מוכרחים כל ההוצאות ואין שייך לקמץ בזה...

נחזור להענין, הנה בדבר ה... לדעתי הבנתי כן מראש אשר הנהגתו אינה מתאימה... אבל בכל אופן גם אתה אינך צריך לרגוז. צריך אתה להתבונן לפני שאתה מחליט דבר. צריך להתחשב בכך, שבכל זאת הוא יהודי שעוסק ב"עבודה" 03 שנה, אז המדות אחרות. לא מחוייבים לפסוק שזה שדיבר בחריפות ולא רצה להרשות להקדים (התרמה) לתומכי תמימים לפני (התרמה) למעמד, זה היה רק בגלל פניה אישית... התבונן בזה הרעש. ה"משולח" הפשוט היה לוקח לעבודתו עשר פעמים כך, ואת עבודתו הוא עושה בהתמסרות כל השנים. אם כך יש להתחשב בו. רק את התוקף שלו אפשר להסביר בשני אופנים: או כפי האמת שמרגיש שבכלל ענין המעמד יש לו דין קדימה. היות ותומכי תמימים הוא תומכי תמימים כשהרבי נמצא, ואחרת לא יכול להיות תומכי תמימים.

תומכי תמימים הוא אצלנו ענין נפשי, אבל הוא כמו ראש ולב, אשר שניהם הם אברים שהנשמה תלויה בהם, אבל בראשונה הוא הראש ואח"כ הלב. א[י]ני יודע איך האמונה אצל אחרים. אצלי זה כך, שהרבי עצמו עומד למעלה מכל נטי' ופני'. ועוד ברוסיה בלינינגרד אמר לי: "מעמד זה הראש, תומכי תמימים זה הלב. הסדר הוא ראש, לב". וע"כ אין לתמוה על הרר". אבל אפילו אם לא נרצה "להגביהו" כל כך, אזי גם בפשטות החוש של בן אדם הוא שמה שהוא עושה הוא רוצה שיהיה ניכר מה שפעל בזה. וביחוד בזמן ההוא אשר כ"ק אדמו"ר שליט"א במצב בריאותו הוא במצב אשר אינני רוצה להזכיר על שפתיי...

חושב הנני ברור אשר כל השתדלותו בזה הוא בשביל זה, היות שאם הרבי לא בריא ולפי דברי הרופאים אפשר לעזור בעזה"י, ובגלל כסף יכול הדבר להיפסק ח"ו, האם אפשר לחשוש במישהו מתוכנו שהוא לא מתכוין באמת?!

אתה בעצמך הנך כן אשר הסכמת להתעסק וכו', ורק להיות כי מתומכי תמימים פונים אליך במכתבים, וע"כ הנך מרגיש יותר המצב בתו"ת.

וע"כ אין צריכים להתרגש, און בכלל להתנהג יותר במדת הלל הזקן. בהנוגע לפועל למצב בריאות כ"ק, הנה האמת אגיד לך אשר רק זה כששה שבועות כמדומה אשר כתב לי, כי בכלל מרגיש הטבה במצב בריאותו, מני אז לא הי' לי מכתבים בזה. ולהיות כי נתקבלו אלי הרבה מכתבים בענין זה, כתבתי לכ"ק אשר אנ"ש שואלים במצב בריאותו, וע"כ

נכון שאדע ממנו דברים ברורים כמו שהוא, וע"ז קבלתי שלשום ידיעה בזה והנני מניח בזה העתק ממענתו.

ועד אכתוב לכל אחד בפרט, הנני מצרף לזה גליון קטן למען יהי ניכר כי נכתב זה להאגודה למען אשר הכל יקראו וידעו הצריכים לזה .

ידידך הדו"ש וטובתך נצח בגו"ר מברכך בחג פורים שמח, ובחג הפסח כשר ושמח

יחזקאל פייגין

*

שבתי בבית הוי' - הדרך הישרה

כיהודה ועוד לקרא, בהמשך לביאור השייכות העצמית בין תומכי תמימים לנשיא - ואם הדברים אמורים בדור השישי, דברים קל וחומר בן בנם של קל וחומר בודרנו זה דור השביעי בנשיאותו של הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א - הננו מגישים בזאת מה שכתב השנה ר"מ ומשפיע בשיעור ג' בישיבתנו הרב לב לייבמן לתלמידי כיתתו על ההתנהגות בשנת הקבוצה כאשר שם מתבטא בגלוי השייכות בין הלב - תומכי תמימים המרכזית, לראש - כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

ב"ה

ערב ח"י אלול תשע"ט

לתלמידי התמימים היקרים, העולים צלחה מישיבת ראשל"צ לשנת ה'קבוצה', הוי' עליהם יחיו,

השלום והברכה!

מאושר הנני עבורכם עם בואכם הגעתכם וכניסתכם ל'קבוצה', מחשבתי עליכם מעוררת בתוכי זכרונות של אור משנת ה'קבוצה' שלי לפני ח"י שנים (תשס"ב-ה), ליבי אמר לי לרשום לכם בקצרה אך באותיות החקיקה, מה זה שנת ה'קבוצה' בעבורי, ובטוחני שגם עבורכם הדברים יהיו נכונים.

שנת הקבוצה היא "לך לך מארצך ממולדתך מבית אביו", הן לפי פשוטו של הכתוב שעזבתם את ביתכם משפחתכם וארץ מגוריהם, והן הכוונה על ההליכה ברוחניות עזיבת הרגילויות הקודמות, "אל הארץ אשר אראך" - במקום הזה, מקדש מעט, תזכו להתגלות אור החסידות בקרבכם, במוחכם ולבבכם, כולל הפירוש "אשר אראך" - אראה לך מי אתה באמת, וזאת ע"י התקשרות אל הרבי, שהוא הנשמה הכללית, תגלו את הנשמה - ה'יחידה' וניצוץ משיח - שלכם.

בשנת הקבוצה, אתם זוכים לקיים את המשאלה "שבתי בבית ה' כל ימי חיי", לשהות בחממה של אלקות, ולמרות שזוהי רק שנה אחת, אמנם השנה התמימה הזו פועלת קביעות וקניין בנפש, הנני מאחל לכם שתהיה זו שנה ארוכה, היינו שתמלאו את השנה (ע"י ניצול הזמן) בהספק רב מה שאחרים מספיקים בכמה שנים, ואחרי ה'קבוצה', כל מקום בעולם שתגיעו, תהיו שם בבחינת "אורחים" מ-770.

השנה הזו, שנת ה'קבוצה', ההימצאות בד' אמות של הרבי,

היא השנה המיוחדת ביותר (על פי דרך הישר) שיש לחסיד מבחינה רוחנית, שנת השיא, הן לעומת השנים שלפני זה בישיבה קטנה וגדולה, וקל וחומר ביחס לשנים שאחרי זה שהן ב"מרכז שליחות" עד לשליחות בפועל, לבצע את כוונת העצמות דדירה בתחתונים.

להלן מספר הכוונות נחוצות שהייתי מייעץ לכם מקרב לב:

1. דעו נא, שבמהלך "לך לך מארצך", יכולים לעמוד בדרך כמה קשיים ומכשולים: הן קשיים בגשמיות (בסידור מקום לינה, מזון והדומה), והן קשיים ברוחניות (הן הבאים מקליפת עם-ריקה (אמריקה), והן יש קשיים שיכולים לנבוע מאופי האדם כגון הרעש שמפריע לריכוז והדומה). אל נא תתפעלו מקשיים אלו, זה טבעי ביותר, וזהו חלק מהאתגר העומד בפניכם, אשר ע"י שתדעו להסתדר ולפתור את הבעיה - תעמידו את עצמכם בע"ה במקום בוגר ויציב.

2. הזהירו ביותר מליטול חלק בוויכוחים סביב פוליטיקה שאין להם סוף ותכלית (וישנם בחורים כאלו שעל זה יכול ח"ו להתבזבז להם זמן נכבד משנת הקבוצה), ופשיטא השמרו עצמכם מלהחזיק יד במחלוקת שהוא לאו מדאורייתא, אלא תהיו באחדות (שזהו הפירוש הפשוט של "קבוצה", לאחדים כאחד) עם כל שאר תלמידי הקבוצה, ותדעו לבטח כי כולם אהובים ויקרים למעלה, ובדרך זו תצליח דרככם ותבואו על מקומכם בשלום.

3. הרחיקו עצמכם מלהיות 'ציפורי הלילה' של בית המדרש, לשרוף הלילה על כל מיני פיטפוטיות בעלמא, זה לא עוזר לחלומות חסידיים, ופשיטא לא להשכמת הבוקר, אשר סדר חסידות בוקר הוא האור וחיות לכל היום, וכפי שלמדתם אשתקד בקונטרס עץ החיים.

הנני מברך את כל אחד מכם בברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, מאחל לכם שתסדרו בגו"ר, כל אחד ימצא החברותות המתאימים לפניו בחסידות ובנגלה (אם כי ה'עצמי' זהו מי שאיננו תלוי הלימוד שלו באדם זולתו), ותחזקו איש לרעהו, ויפתח מוחכם וליבכם בתורת הוי' באין ערוך לכפי שהיה עד כה*, ותחזרו עוד לפני הרגע הבא יחד עם הרבי משיח צדקינו.

'קבוצה' תהא שנת פלא, תצליחו בכל ענייניכם,

מוקירכם
הרב ליב לייבמן

נ.ב. בטוחני כי תמצאו בשכונה אנשי צורה ומשפיעים איתם תוכלו לבוא בשאלותיכם ולשתף אותם בתעלומות ליבכם בעת מצוא (ולקיים המבצע ד"עשה לך רב"), בכל אופן הנני נותן כאן לפניכם את הדוא"ל שלי, וכל אחד מוזמן לרשום אלי, החל מאישור קבלת מכתבי זה, בין רישומים וחוויות שלכם בין בכל שאלה שתחשבוני לכתובת הנכונה עבורכם:

moc.liamg@nambiel077

* כפי שלמדנו בד"ה זה היום תרס"ו על העלייה מתלמוד בבלי לתלמוד ירושלמי, שהיא עלייה באין ערוך, ולעלייה זו הייתם צריכים להסיע את עצמכם מעבר לים.

שער היחוד והאמונה - פרק ג' חלק שלישי

#גם לא מציאות שאינה אמיתית

אולם גם אחרי כל זה עדיין הנברא הוא מציאות קיימת. אמנם לא מציאות אמיתית, אלא מציאות שאינה אלא השתקפות והארה בעלמא של משהו אחר. ומציאותו אינה מתייחסת כלל לעצמו, אלא רק לכח המהווה אותו. ובכל זאת עדיין יש כאן מציאות של עולם קיים.

אמנם כל קיומו אינו כלל מצד עצמו ואינו מתייחס אליו כלל, כי גם עכשיו הוא בעצם אין ואפס. אולם בפועל עכשיו הוא כן קיים. אמנם קיום לא אמיתי, כי כל קיומו אינו מצד עצמו אלא רק בגלל הכח המהווה אותו, אבל בגלל זה הוא אכן קיים כעת בפועל.

וכמו האור המתפשט מן השמש. שלמרות שהוא קיים רק בגלל השמש, והוא חייב להתחדש ממקורו כל הזמן, וכל מציאותו אינה אלא לגלות את מקורו. אולם בפועל (בגלל השמש) יש כאן מציאות של אור המתפשט מן השמש. וכמו בזריקת האבן, שבפועל (בגלל הכח הזורק) יש כאן מציאות של אבן מעופפת. וכמו בקריעת ים סוף, שבפועל (בגלל רוח הקדים שהולך ה') יש כאן מציאות של מים שעומדים כמו חומה.

וגם הדוגמא שהובאה¹ מאדם המביט במראה, שהדמות שנמצאת בתוך המראה היא לא דבר שנמצא בעצם. כי בעצם אין כאן מאומה, אלא רק השתקפות של האדם המביט בלבד. ולכן כשהאדם יזוז משם תתבטל הדמות שבמראה בדיוק כמו שלא הייתה מלכתחילה. וכך בנמשל, שאם ייפסק הכח האלוקי יחזור הנברא להיות אין ואפס ממש כמו לפני ששת ימי בראשית ממש -

ובכל זאת, גם בדוגמא זו, באותו רגע שהאדם מביט במראה יש כאן דמות נוספת על האדם שניבטת במראה. אמנם היא תלוי' לגמרי באדם המביט ובלעדיו אינה מציאות כלל. ובכל זאת, כאשר הוא מביט במראה יש כאן מציאות נוספת, דמות שלו שנמצאת במקום אחר ממנו, בתוך המראה, אלא שמציאות זו תלוי' בו לגמרי והיא רק תוצאה והשתקפות שלו.

וזה עיקר החידוש של פרק ג'. שלא זו בלבד שהנברא תלוי לגמרי במקורו. אלא שאין לו שום מקום אחר חוץ למקורו, כי הוא כלול לגמרי כל הזמן בתוך מקורו. וממילא הוא בטל שם במציאות לגמרי ואין לו שום מציאות כלל. לא זו בלבד שאין לו שום מציאות בפני עצמו, בלי המקור, אלא שגם יחד עם המקור אין לו שום מציאות כלל, והוא אין ואפס ממש, כיוון שהוא כלול כל הזמן בתוך הכח האלוקי מקורו.

וכפי שיוסבר בפרטיות יותר בהמשך הפרק שהנברא נמצא כל הזמן בתוך מקורו דבר ה'. וממילא, בהיותו בתוך המקור, אין פירוש הדבר רק שכל קיומו תלוי ומתייחס למקורו. אלא שגם בעת שדבר ה' נמצא בו ומהווה ומחי' אותו, גם אז הוא בטל במציאות במקורו ואינו מציאות לעצמו כלל, גם לא מציאות לא אמיתית, אלא אין כאן אלא אך ורק את הכח האלוקי.

וזהו מה שרבינו מדגיש שהנברא הוא באמת לאמיתו אין ואפס ממש לגמרי, אפילו לא מציאות לא אמיתית, אלא באמת אין ואפס לגמרי.

#רק מפני שעיני בשר לנו

אלא שהדבר לכאורה תמוה מאד: אם אכן אין כאן מאומה, אפילו לא מציאות שאינה אמיתית, איך אנחנו בכלל רואים את הנברא. הרי באמת הוא אין ואפס לגמרי ואיך ייתכן שאנו רואים כאן מציאות.

ומה שכל נברא ונפעל נראה לנו ליש וממשות, למרות שבאמת אין הוא מציאות כלל, אפילו לא מציאות שאינה אמיתית - מדוע אם כן הוא נראה לעינינו כמציאות קיימת?²

[ואי³ אפשר לתרץ שאנו רואים את הנברא למציאות מאחר שאין אנו רואים ומבינים את גדרו של הנברא. שבעצם הוא אין ואפס לגמרי וכל מציאותו אינה אלא הכח האלוקי שמהווה אותו. ונדמה לנו שהוא מציאות לעצמו, שאינו תלוי במשהו אחר.

וכמו מי שרואה אבן מעופפת, ונניח שאותו אדם לא ראה מעולם אבן ואינו מכיר כלל את תכונות האבן - הוא עלול לחשוב שהאבן מעופפת לבד, ללא כח הזריקה של האדם שמעיף אותה.

וכמו בקריעת ים סוף, שהמים עמדו כמו חומה. מי שראה זאת, ונניח שאותו אדם לא ראה מעולם מים ואינו מכיר כלל את תכונות המים - הוא עלול לחשוב שהמים עומדים לבד, ללא רוח הקדים שמחזיקה זאת כל הזמן.

אולם כאן אי אפשר לומר כן. כי שם, יש מציאות קיימת של אבן, שהיא מחוץ ליד האדם הזורק. ויש גם מציאות קיימת של עפיפת צפור. ולכן עלול מי שאינו מכיר את תכונות האבן לחשוב שתכונת האבן היא לעוף כמו ציפור.

וכן בקריעת ים סוף, יש מציאות קיימת של מים, שהיא מחוץ לרוח הקדים. ויש גם מציאות קיימת של חומת אבנים שעומדת מעצמה בלי רוח. ולכן עלול מי שאינו מכיר את תכונות המים לחשוב שתכונת המים היא לעמוד

תשרי תרצ"ד (נדפס בספר המאמרים תשי"א עמ' 7 ואילך), מהמילים: דהנה, כל מה שנתהווה, אינו מציאות אמיתי וכו'.

[1] רי"כ. ע"פ סה"מ תרס"ט ע' עו.

[2] הערת הרב לב לייבמן: ענין זה נתבאר בהרחבה בהמשך

ניצבים כמו חומה.

ואפילו המביט במראה ורואה דמות אדם, ואינו מכיר את תכונות המראה, כיוון שהמראה היא חוץ לאדם הניבט בה, עלול הרואה לחשוב שזהו הטבע של המראה מצד עצמה, שיש בה דמות אדם.

אולם כאן, אין שום מציאות של נברא מחוץ לכח האלוקי הבורא אותו. שהרי הנברא מצד עצמו הוא אין ואפס לגמרי. וכל מציאותו אינה אלא משום שמקורו מהווה אותו בכל רגע ממש. אם כן, אין לו שום מציאות מחוץ למקורו, והוא נמצא כל הזמן בתוך מקורו, ושם הוא בטל בתכלית ונחשב אין ואפס ממש.

אם כן, גם אם אין האדם מבין כלל את תכונות וגדרי הנברא, אין מציאות שיוכל לראות את הנברא הכלול במקורו. ולא יעזור מה שאינו מכיר את תכונות וגדרי הנברא - שהרי אין בכלל מציאות של נברא שאינו כלול במקורו, וכל מה שיש הוא רק נברא הכלול במקורו שהוא אין ואפס לגמרי. איך אפשר אם כן שנראה לנו דבר שברגע זה ממש הוא אין ואפס לגמרי?]

[3] רי"כ

אמרה נפשי

לפרסם = לקלוט

הת' שמואל שי' גנדל - ש"א

שלומד כבר כמה וכמה שנים את שיחות ה'דבר מלכות', בהם הרבי שליט"א מלך המשיח דורש, תובע, ונותן כוחות - כיצד לחיות עם הזמן דימות המשיח, כאשר אני שומע יהודי אומר 'רגילים...', מתפרש אצלי שהתרגלנו לגלות... ואצל יהודי אחר שלא גדל על שיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, מונח בפשטות שאנו רגילים כבר לענייני הגאולה...

רק אז הבנתי את סיום סעיף י"א באותה השיחה: "ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'", בזכות אותו יהודי שפירסמתי לו את בשורת הגאולה של הרבי, רק בזכות התחדד ונקלט אצלי שאכן העולם מוכן לגאולה. ועלי לשאול את עצמי: מה איתי... איפה אני בכל הסיפור של לחיות משיח? או במשפט אחד: ע"י שפירסמתי - קלטתי.

תכל'ס: תמימים. הרבי שליט"א מלך המשיח רוצה שנתחיל לחיות עם הזמן דימות המשיח, והרבי אומר שע"י פרסום הדברים זה פשוט נקלט אצלנו בפנימיות ופועל בנו. אז למעשה בפועל: כל תמים מתחיל להשפיע, ללמד, לפרסם, להפיץ, לחלק, להדביק, לנפנף, להכריז, להפוך את העולם.

תמימים, הרבי חייב להתגלות. תתמסרו.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בשבת האחרונה של חודש השליחות (מנחם אב) טרם הכניסה ל"ישיבה של הרבי". התוועדנו כמה תמימים על חשיבות פרסום בשורת הגאולה והגואל ודרכי הפעולה וכו'. בסיום ההתוועדות נשארתי אחרון בבית הכנסת והתארגנתי לצאת לכיוון בית הורי לסעודת שבת. ואז צדו עיני חסיד ברסלב שמשום מה לא הבחנתי בו קודם לכן, ומיד קפצה לי המחשבה בראש: "אנחנו יושבים ומתוועדים על פרסום משיח וכו', והנה יושב ממש לידינו יהודי שאולי עדיין לא שמע על בשורת הגאולה ואף אחד מאיתנו לא פנה אליו להכניס גם אותו לחיי גאולה ומשיח".

ניגשתי אליו ואמרתי לו שאני מאוד משתדל ללמוד תורה בחברותא, ולכן אבקש שנלמד יחד שיחה של הרבי. הוא הסכים בשמחה והתיישבנו יחד לשיחות בשיחת הדבר מלכות. היתה זו שבת פרשת 'ראה' ובסעיף י' מבאר הרבי שליט"א מלך המשיח כיצד מודגשת הגאולה בכל פרטי היום - החל מיום השבת, יום א' דר"ח אלול ועד הדגשת ענין הגאולה בקריאת התורה של מנחה. בסיום הסעיף, הפטיר מיודענו ספק לעצמו ספק לי: "אנחנו רגילים...". אמרתי לו שאכן הרבי בעצמו כותב שנולדנו בגלות ואנחנו אנשי גלות וכו'. עוד לא סיימתי את הגיגי והלה קופץ וזועק במבט של פליאה: לא! אנחנו רגילים לביטויים הגאולתיים האלו של הרבי! ומיד החל להסביר לי איך במאורעות המתרחשים כיום ברחבי תבל, ניתן לראות שהגאולה כבר ממש נמצאת בעולם.

אני יושב אחוז הלם ותדהמה רבה וחושב לעצמי: אני,

והרב יוסף יצחק רוק - ר"מ שיעור א' בעיונא.
והננו שבים ומדגישים כי כל הנ"ל נכתב על דעת המערכת
בלבד ושגיאות מי יבין.

מגישים אנו בזאת את המשך ה'מערכה' ממשנתו של
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בסוגיית 'חומר וצורה'
בכללות הש"ס ובדיני ואיסור חמץ בפרט.
המדור נכתב בהשתתפות הרב שמעון ויצהנדר - רה"י,

חומר וצורה (ב)

ומתוך ענין זה משתקף הדבר בנגלה ובהלכה
בגדרו של חמץ].

בסוגיית איסור חמץ בפסח מתבטאת חלוקה זו
בכמה ענינים - הן בעצם מהות החמץ⁶, הן בדין
וזמן איסורו, והן לגבי מצוות ביעורו (וביטולו).

ב. לחלוקה זו יש ביטוי ונפק"מ גם בהבנת
ענינים בתורה¹ ועד להלכה² - כפי שנלקטו
ב'מפענח צפונות'³.

ג. בנדו"ד - דיני חמץ:

[להעיר: שורש הדיון⁴ נמצא כבר (שלילת)
'טומאת מצרים' - האם הטומאה חדרה לעצם
יסודיות החומר⁵ של 'מצרים', או רק ל'צורה'

"דעתו בהלכה עם כל הדיוקים שבדבר כו". וראה 'רשימת
ענינים וסיפורים' מהרב"ש ע' עה.

[3] הנה בספר 'מפענח צפונות' - מלבד ביאור עצם המושגים
'חומר' ו'צורה' מעולם של בעלי החקירה [כפי שנשמנו
בהערות הקודמות] [נדפס בגליון הקודם] ועליהם יש להוסיף
גם את המבוא ל'המידות לחקר ההלכה' ח"א פרק ח'
'המונחים והמושגים' - מקדים נקודה יסודית נוספת והיא
עצם השימוש בעולם הנגלה במושגים ומונחים מעולם בעלי
החקירה [ראה שיחת ליל ב' דחגה"פ תשי"ד סעיף י' (והיא
השיחה שנדפסה לאחמ"כ בלקו"ש חט"ז וארא (ה) ע"ד 'חומר
'ו'צורה' באיסור חמץ] - שמכנה סגנון זה 'בלשון של 'חקירה'
ואת הראשונים שכתבו הנ"ל מכנה בשם 'חוקרי ישראל' והם
הראשונים כמו הריטב"א ובעל הכלבון].

שני סוגי שימושים עושה הצפע"נ בשפת ה'חקירה' (במפענ"צ
ע' 33 שם מחלק זאת לג' סוגים, אבל לנידו"ד נוגעים רק ב'
סוגים שהם העיקריים גם לדבריו שם עיי"ש): א. משתמש
במונחים וסברות מהספר 'מורה נבוכים' לנגלה גם בענינים
שאינן להם כל שייכות למבואר במו"נ, ולדוגמא השימוש
בחומר וצורה. ב. מביא מקור והשוואה מחז"ל לסברות
ממו"נ. בהסברת שורש הדברים ראה - מבוא שם פרק ז'
'הצפנת פענח והמורה' ובהערות שם, שם פרק ח', ובמיוחד
שם פרק ה' בנושא 'הפשטה והכללה' (ושם שהפירוק של
כל ענין לחלקים וההפשטה של הדברים יוצרת את האחדות
בין נגלה לסוד משום שכאשר מפשטים כל רעיון מלבדו
וביטוייו נחשף הרעיון עצמו השווה בין בנגלה בין בסוד. הוסיף
על כך במבוא ל'צפנת פענח על התורה' ח"א שהפשטה זו
גורמת לאחדות גם עם סברות של ה'עולם' - ובנדו"ד שפת
החוקרים: "עולם המחשבה בשבילו הוא עולם אחד. אין הוא

[1] להעיר: ב'מפענח צפונות' מביא למעלה מעשרים נושאים
בהם דן הרוגטשובי בעניני 'חומר וצורה', אלא שבתורתו
של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הנושא של 'חומר'
'ו'צורה' נידון בארוכה בעיקר בעניני חמץ, ובשאר הנושאים
רק בקצרה, ומהם: א. מהות ההבדל בין איסור 'חומר' ל'צורה'
- ספר המאמרים מלוקט ח"א ע' קצג הערה 102 (נתבאר
בארוכה בחוברת 'אוצרות' ושם בחלק השני סעיף ה' ובהערה
15 ובהוספה לחוברת. ב. הפיכת זדונות לזכויות (לקו"ש חכ"ז
ע' 111 הערה 38 [משיחת ש"פ אחרי תשד"מ התועדויות ע'
1477 - כמענה על שאלת הרא"ל שי' רסקין בקובץ 'הערות
וביאורים' גליון רלא]. ג. גניבה - חומר או צורה - הדרן על
ש"ס משנה שוה"ג להערה 21.

[2] על שימוש של הצפע"נ במונחים ומושגים מעולם
החקירה לעולם ההלכה קמו בזמנו כמה עוררין (וראה מש"כ
בזמנו משמו של הרח"ע גרודזינסקי בהוספות לספר 'שרידי
אש' ח"א אודות פסק הדין בנישואין פיקטיביים לצורכי
מדינה). אולם בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
נראה כי אדרבה זה עיקר חידושו - ראה המלך במסיבו ח"ב
ע' רנט רשימה מיחידות הגאון ר"מ גרוסברג מחבר הספר
'צפונות הרוגאטשובי' בקשר לחיבור **ההלכה** עם חקירה.
לפי השמועה, כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אף כתב
לו מכתב אודות הצפע"נ ש"ביטל המחיצה שהעמידו בתורה
אחת בין הענינים **שבהלכה** לשאר חלקי התורה [עד ל'**פס"ד**
בפועל" (י"א ניסן תשי"ט). אבל ראה לקו"ש ח"ד ע' 223 לגבי
פסיקה ע"פ חקירה בסגנון למדני וכו' ולא לפי כללי פסיקה
הלכתיים, ולהעיר מלשונו הק' בשיחת פורים תשמ"ז על
עניני הלכה אצל הצפע"נ "הלכה כפי שהוא הבין הלכה" (כ"ה
הלשון בהתועדויות), וב'התועדויות' תשמ"ז ח"ב ע' 628

הסברה נוסף).

ג. בכיוון זה חוקר בסגנון חדש – האם האיסור הוא על העצם או על התואר (צפ"נ השלמה ע' 65 וראה מפענח צפונות ע' 37 שזה שייך לסגנון ההסברה העמוק יותר בתורת הרוגטשובי), או האם האיסור הוא על התואר או ה'צורה' (מכתבי תורה מכתב קי) – סגנון זה רווח מאד בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א והוא היסוד לשיחות בלקו"ש חט"ז – וארא, בא – יוד שבט. יעוי"ש. וראה לעיל הערה 1 [גליון הקודם].

לאחר חקירות אלו מוצאים אנו עוד חקירה והיא בסגנון שונה מכהנ"ל, כיון שעוסקת לא רק בדבר עצמו אלא גם בזמנו:

ד. האם איסור חמץ הוא על הדבר (אסור לאכול חמץ בפסח), או על הזמן (אסור בפסח לאכול חמץ) – ובזה ב' סגנונות – "אם חמץ הוא **איסור עצמי** שאסור לאכול בפסח, או **שבפסח אסור** לאכול חמץ" (צפ"נ הלכות חמץ ומצה פ"א ה"ו), "דהאיסור חל על העצם... דלא הוה רק תואר וכשהלך הזמן בטל התואר" (קונטרס השלמה ע' 65). בלקו"ש (חכ"ב ע' 105) מביא את נוסח הא'. ביאור לחקירה זו מביא ב'המידות לחקר ההלכה' מדה יא 'מציאות ודין' בסגנון זה: האם הזמן של הדין הוא היכי תימצי כדי לקיים הדין, או שהוא עצמו הדין (סעיף כד שם).

והנה כל ארבעת חקירות אלו מובאים בלקו"ש כחטיבה אחת! היינו שכולם נובעים מנקודה אחת שמתפרטת ומתבטאת בארבעה ביטויים (וזאת בשונה ממה שהבין במפענ"צ עמ' 37 שכתב שהרוגטשובי חזר בו מהחקירה בגדר ה'זמן') – כדלקמן:

א. בלקו"ש חט"ז ע' 35 כאשר מביא את החקירה הג' (עצם ותואר חומר וצורה) מציין ומעיר בהערה 42 לב' הדעות בשו"ע אדה"ז סימן תמז סמ"ה וסימן תנא סי"ג בהגהה בגדרו של חמץ לפני זמנו ש"היה שמו חמץ ועכשיו שמו חמץ אלא שעד עכשיו לא אסרו הכתוב ועכשיו הוא כחתיכת נבילה". היינו שמקשר סוגיה זו (שנעסוק בה בארוכה לקמן) לחקירה האם האיסור הוא על העצם או על התואר.

ב. בלקו"ש חכ"ב ע' 106 הערה 21 עוסק גם בב' הדעות בשו"ע אדה"ז הנ"ל ומקשר זאת גם לחקירה הרביעית (האם האיסור הוא על הזמן או על הדבר) וגם לחקירה האם חמץ הוא איסור גברא או חפצא.

הרי שכל החקירות קשורות ותלויות זו בזו, וכן הבינו כדבר הפשוט ב'שלחן המלך' (הלכות פסח סימן תמז ע' מח-מט בהערות 2,5 שם שקישרו בין ב' החקירות לאור ב' הערות הנ"ל בלקו"ש חט"ז וחכ"ב). ועדיין יש לעיין איזה יסוד בחקירות הנ"ל הם הסיבה ואיזה מהן הם המסובב. ויבואר אי"ה להלן.

ולפי זה מכיוון שהיסוד התורני לדיון ב'עצם מהות החמץ' היא בשו"ע אדה"ז הנ"ל, ומכיוון שבלקו"ש חט"ז וחכ"ב משייך שו"ע אדה"ז זה לחקירות 'גברא' מול 'חפצא' (בחכ"ב) ו'חומר' מול 'תואר' (בחט"ז), הרי שסוגיית 'עצם מהות החמץ' משתייכת ל'חומר וצורה' ולכן הבאנו זאת במערכה זו וכדלקמן בארוכה בהערות [יתבאר בגליון הבא בעז"ה].

רואה סוגי מחשבה רבים שאין לערבבם, הוא הסתכל בתורה ומצא בה את כל סוגי ההגות, אם זו קבלה ואם הם מונחים פילוסופיים... יעוי"ש. ביאור הדברים: חכמי הפילוסופים כהמורה נבוכים ועוד גילו את שפת החקירה בכדי להגדיר את מציאות העולם, ובצפ"נ משתמש בשפה זו כדי להגדיר סברות של תורה ועד לדיני התורה. ואולי יש לקשר זאת עם המבואר בלקו"ש חט"ז פרשת נח אודות האחדות בין מעיינות תהום רבה' – חקירה ושכל אנושי לבין 'ארוכות השמים' – פנימיות התורה.

[4] ללקו"ש חט"ז וארא ע' 87, ושם החל מהערה 5 מקשר זאת לסוגיית גדר האיסור של חמץ.

[5] הערה 5 בשיחה שם. משא"כ ב'פנים' מגדיר האם המכה חדרה לעצם, 'להיולי' או רק ל'ד' יסודות' או רק 'חפץ הנראה בגלוי'.

[6] הנה חלק זה שבפנים העוסק ב'עצם מהות החמץ' (ולא רק **בהלכות ודיני** איסור החמץ) בהשקפה ראשונה בלקו"ש אינו שייך לסוגיית 'חומר וצורה' אלא לסוגיית 'גברא וחפצא', אולם לאחר העיון שייכנו את הדברים לכאן.

בכדי להבין את סדר השתלשלות הדברים בכל המתבאר כאן, נציג את מהלך ה'חקירות' בגדרי חמץ ונראה כיצד משתלבים הם זה בזה בכל הקשור לנידון דידן. ארבע סגנונות של 'חקירות' מוצאים אנו בסוגיית חמץ [ישנם עוד שתי חקירות של הצפ"נ ויתכן שאף הן מסתעפות מד' חקירות הנ"ל אבל אכ"מ – ראה שו"ת צפ"נ החדשות ע' צג-צד בגדר שריפת חמץ – שריפה בעצם או כליון והעדר", "הכוונה שלא יהנה או שזה גופא פעולה"]:

א. החקירה הראשונה והיסודית שהיא בנין אב לשאר החקירות בנידון היא האם חמץ הוא איסור 'גברא' או 'חפצא'. חקירה זו כבר נמצאת בחידושי הגר"ח על הרמב"ם בהל' חמץ ומצה, צפנת פענח הל' מאכלות אסורות פט"ו ה"ט [מפענ"צ ע' 61 וראה שם ע' 37 שזה היה 'סגנון ההסברה' הראשוני בתורת הרוגטשובי עצמו]. לשון חקירה זו היא-היא היסוד ל'שיחת אחרון של פסח תשל"ו והתועדויות שלאח"ז' והתועדויות אלו פתחו את הדיון העיקרי שאח"כ נתפשט בכמה ליקוטים בהגדרת מצוות זמניות ודברי סופרים כאיסור גברא או חפצא ובמיוחד בלקו"ש חכ"ב קדושים [משיחות הנ"ל בתשל"ו] בהערות.

ב. אותה חקירה עצמה באה בסגנון אחר – האם איסור חמץ הינו על ה'כמות' או על ה'איכות' (שו"ת צפ"נ ווארשא) סימן נ. בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בסגנון חקירה זו ישנו דבר פלא: בלקו"ש חט"ז פרשת בחוקותי בגדר 'השבתת חמץ' מביא בעיקר את לשון החקירה מהמקור הנ"ל בשו"ת צפ"נ, אך בשיחה עצמה במקום להשתמש בלשון הצפ"נ משנה מסגנונו לחקירה נוספת 'מציאות וצורה ואיכות' בלי המושג 'כמות' (וכן בהקלטה מהתועדות ניתן לשמוע כי אינו משתמש כלל במונח 'כמות') – וראה לעיל [בגליון הקודם] בסיום הערה 1 מלקו"ש חכ"ד אלול, ולפ"ז לכאורה החקירה בסגנון של 'כמות' ואיכות אינה חקירה נפרדת, אלא רק סגנון

ראובן (בלי ר') אמר שהוא הגיע לרבי בפעם הראשונה "ראיתי מולי מלך, אריה והרגשתי שאני מוכן להקריב את עצמי בשבילו" ולכן כשהרבי אומר שיחה, מתפלל, מחלק, צריך לעמוד כמו שעומדים מול מלך - עם כל הביטול ויחד עם זאת להיות מוכנים לקבל. (כמו שאמר הרבי רש"ב נ"ע שהמיוחד בחסיד חב"ד שמגיע לרבי לעומת חסיד פולין, שהפויילישער מגיע, בטיש הוא נמחק ובסוף הוא חוזר לביתו איך שהוא.. אבל החבדני"ק מגיע לקבל וגם אחרי שחוזר הוא מעביר את מה שהוא שמע לעולם).

גם הכניסה ליחידות צריכה להיות חדורה בנקודה זו - שאם הוא מלך המשיח שהוא ימשול בעולם וכבר מתחיל להפוך את העולם לאלוקות, אזי אני צריך להיכנס למהלך - שהרי הרבי בעצמו לימד אותנו שכל עבודת השליחות היא לקבל פני משיח (ז"א) (למי שלא קרה את השיחה מבפנים) לקבל את "אחד שראוי להיות מצדקתו להיות

גואל" (כמלך המשיח). ואם כך, אזי הכניסה היא באופן אחר כמסופר על הרב זמרוני שהגיע לרבי ולפני היחידות הראשונה הוא הכניס - כנהוג אז - את הפ"נ והשאלות דרך המזכירות לרבי. כמה שעות לפני היחידות ניגש אל הרב זמרוני אחד התמימים ו'וידא' שהוא יודע את ה'סוד' ש'הרבי הוא המלך המשיח שיבוא ויגאלנו', מספרים שהרב זמרוני התיישב לכתוב את הפ"נ מחדש שבו הוא מקבל את הרבי שליט"א כמלך המשיח.

כי להכנס למלך המשיח זה סיפור אחר לגמרי.

א קיצער, תמימים למעשה בפועל צריך שכבר עכשיו לפרסם לכולם שיש רבי בברוקלין והוא המלך המשיח וצריך להביא כמה שיותר יהודים לביתו של המשיח ושגם אנחנו לא נתבלבל, ונגיע אל הרבי שליט"א המלך המשיח והאמת שלא נצטרך לכל זה כיון שהרבי שליט"א מה"מ מגיע ברגע זה ממש לירושלים עיה"ק לבית המקדש השלישי תיכף ומיד ממ"ש.

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הערת הכותב: הכנסתי את הטור הזה לרבי שליט"א מלך המשיח, וקבלתי מענה מדהים (בכרך י"ג עמ' תמ"ט) במכתב להרה"ח הרה"ת וכו' הרב חיים שאול ברוק מייסד ומנהל הישיבה בראשל"צ. ושם: "ובמ"ש מה יהי הסוף מזה, כמדומה כבר כתבתי שבלי ספק שאם רק המתעסקים בזה וכת"ר בראשם יעמדו חזק בעבודתם עכ"פ לא פחות מאשר עד עתה, ודאי הדבר שילך המוסד ויתפתח".

האמת היא שהעיתוי העכשווי לא מאפשר לכתוב אלא רק על נושא אחד ויחיד - הנסיעה והשהות במחיצת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. התפילות. החלוקות. ההתוועדויות. היחידות.

כולם מכירים את השיחה המפורסמת שבה מבואר ההבדל בין נסיעת חסיד חב"ד לרבי לבין נסיעת הפויילישער המצוי לרבו. הסך הכל שם שהחסיד פולין עלה על קו שש (מהתחנה המרכזית) וכבר הגיע לבד זאת יש לו מקום (בחינם)! בלי (דחיפות!) בפארנצ'עס למעלה (אתה יודע.. איפה שאפשר קצת לנייעס בלי להפריע.. [תדמינו את זה עם העין המתגלגלת..] לעומת החבדני"ק שלוה, התרים, או שלחילופין "הוא לא יודע מאיפה להחזיר.. נו.. אבל הרבי יעזור.. ואפילו אצל הרבי "הגיע איזה צרפתי והעיף אותי" או ש"בוחער רד מהבאקס" ולא צריך לצטט. היינו שם.

אבל איך זושא אומר (בלי ר') יש ויש ליובאוויטש'ער. בקונטרס בית רבינו הרבי מלמד אותנו שסווען סווענטי זה לא סווענטי ואפילו לא (רק) בית רבינו, אלא "בית משיח". כי כאן זה לא סתם בית של 'כ"ק אדמו"ר' ואפילו לא רק של הרעעבעע, אלא זה הבית של הרבי, שליט"א, מלך, המשיח! וזה מה שהרבי מלמד אותנו בקונטרס, שמעלת בית רבינו היא ששם נמצא מלך המשיח.

ואיך כתוב במחזור חב"ד לפני 'המלך'? [בתרגום מארמית] "אם אני מלך אז למה לא הגעת אלי עד עכשיו" אם הוא משיח אז למה לא הגענו עד עכשיו - עם הכנה שמתאימה למלך המשיח. (כי אם לא התעלפנו לפחות שיזוז משהו).

בתוך פירושו כך "וניתני - הכא "האיש קונה בג' דרכים" ומקנה - אותה לעצמה בשתי דרכים. ומשני משום דאיכא בהנהו ב' דרכים מיתת הבעל".

וצריך עיון מדוע מוסיף רש"י את תירוץ הגמ' לאחר שמבאר את השאלה, וכי מה חסר לולי דבריו כאשר בין כה הוא רק מצטט את המובא בגמ'?

ואפשר לומר שרש"י בא להבהיר את המעבר מן השאלה לתירוץ, ולשלול אפשרות הבנה שלשון זו של 'משום דאיכא' היא המשך וטעם של השאלה, וכדי לשלול הבנה זו מביא רש"י את הלשון 'ומשני', ללמד שכאן מתחיל התירוץ.

אך לפי זה תמוה, מדוע רש"י לא אומר כך כבר קודם לכן, על השאלה 'וניתני קונה', שמטבע הלשון שם הוא דומה, והמילים משום וכו' הכתובות שם, יכולים להיראות כחלק מן השאלה, ואם לרש"י כל כך נחוץ לשלול כאן אפשרות כזו, היה כבר צריך לומר זאת קודם לכן, ולא להמתין עד עתה?

ולענ"ד יש ליישב בפשטות, שבמילה 'ומשני' נדרש להבהיר מקום התחלת התירוץ, ובחלק הקודם די פשוט שמתחיל שם תירוץ ומיותר להבהיר זאת, משא"כ כאן שזה לא כ"כ היה מובן.

וא"כ הבנת הדברים כך היא - על דברי הגמ' "וניתני האיש קונה ומקנה משום דאיכא מיתת הבעל". הייתי יכול לחשוב שזה טעם השאלה - שראוי לשנות האיש קונה ומקנה מטעם שיש את מיתת הבעל שהוא מקנה אותה לעצמה, ולזה מבהירה הגמ' דלא הוא מקנה. ובכדי לשלול מהלך שקו"ט כזה, מדגיש רש"י בפירושו, שזהו תי' הגמ' ולא כחלק מן השאלה, והשאלה מסתכמת במילים: 'וניתני האיש קונה ומקנה', והתירוץ הוא: 'משום דאיכא מיתת הבעל דלא הוא מקנה לה' וכו'.

דיוקים בלשון רש"י - ריש מסכת קידושין

בקשר לפירושו של רש"י על הש"ס מוצאים אנו בכל המפרשים כיצד הם דייקו בכל תג ואות ברש"י. הדבר ניכר במיוחד במפרשים על תחילת סוגייתנו במסכת קידושין שמדייקים בכל אות ותג ברש"י בתחילת ביאורו כאן (וזאת בנוסף כמובן למה שלמדנו בתורת הרבי מלך המשיח שליט"א בכל הנ"ל) ובמיוחד בסוגיה זו: עמוקים ויסודיים הם דברי הרא"ם (מהראשונים) כאן שהרחיב לבאר כל אות בפרטיות במשנה. וראה גם בספר 'דברי יציב' אודות הרש"י הראשון במסכת 'האשה נקנית - לבעלה' [צוטט בקובץ מפרשים ע' 57] "כבר צווחו קמאי להבין מאי בעי רש"י בזה".

ולהעיר מדברי הר"י קנפנטון פ"ה בספרו 'דרכי הגמרא' (שנזכר לשבח בקונטרס עץ החיים לאדמו"ר הרש"ב):

"מנהג רש"י ז"ל ושיטתו היא שלא לדבר דבר ושלא להוציא מלה בלשונו שלא לצורך. ר"ל, כי כאשר ידבר דבר על לשון הגמרא - או לפרש בעבור כי הוא סתום, או להיותו נשמר מפ' אחר מוטעה, מאתקפתא וקושיא או דוחק, או לתקן הלשון... וגם מנהגו לפרש המשנה או מאמר הגמרא או הבריתא בתחלת הענין כפי המסקנא שבסוף ולהניח הספקות [הגלויים] אשר כנגד המאמר ולומר ובגמרא פריך או ובגמרא מפרש או אם הוא בתחלת השמועה או הסוגיא של גמרא לומר לקמן מפרש ולקמן פריך" וכו'. ראה שם בהרחבה.

בעז"ה במדור כאן ננסה גם להביא דיוקים בכמה לשונות של רש"י [כדאי מאד לעיין בחוברת 'קובץ מפרשים' שיוצאת לאור על ידי הישיבה]. ונפתח בדוגמא אחת:

על האפשרות שעלתה בגמרא (קידושין ב,ב) לשנות 'האיש קונה ומקנה' מבאר רש"י שקונה אותה בשלוש דרכים, ומקנה לעצמה בשתיים, וממשיך ומשלב את תירוץ הגמ' בהרחבה.

בשורה טובה לרמי"ם וללומדים

- הדרייב 'ונגלה כבוד הוי' לעבודה משותפת על הסוגיות במסכת קידושין - תנתן הרשאה לכל ר"מ או ר"י שיבקש להיות חלק מפרוייקט

'קובץ מפרשים' השלם על מסכת קידושין

במייל Nigle8@gmail.com

בדרייב זה ניתן לעלות סיכומים, דוגמאות למבחנים, עיונים, ביאורים ושאלות כך שעל ידי 'איש את רעהו יעזורו' נוכל בכוחות משותפים לברך על הפרוייקט הגדול הזה לנחת רוח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ודבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הלמדן

/ סיפורו של 'תמים'

פוק 1 (חלק א)

/ צנא מלא ספרי*

העינים בוערות... קצת כאובות אך עירניות וממוקדות.

"זה..."

זה...

יצחק אלחנן...

יצחק אלחנן קיי. הלמדן" - - -

לרגע אייזיק התבלבל, אולי רק הרהר, איך יהיה הרושם הראשוני של יצחק אלחנן ממנו. מצד אחד עליו לבטא 'נוכחות', לאידך צריך להיות ידידותי. רק לאחרונה הוא עבר קורס מזורז ל"התנהגות סמכותית מול תלמידים", ומשם נוכח לדעת כמה שגה בעבר כשנהג להגיב בתקיפות-תוקפנית במקום בסמכותיות.

"יחי המלך המשיח, שלום עליכם", פתר לו יצחק אלחנן את הדילמה. "הרמב"ם כותב כי הבא מהדרך יכנס למארחיו גם אם זה אמצע הלילה, במיוחד שלפי כמה דעות כבר עלות השחר, לכן הגעתי ישר מהטיסה ולא חיכיתי לבוקר...". יצחק אלחנן המשיך לצטט את דבריו של הרב מענטליק ע"ה כי כשנוסעים בשליחות של הרבי מלך המשיח שליט"א הרי אין לעשות כל חניה בדרך... וקישר זאת ל'ליקוט' של לך-לך שהחפצא של ההליכה עצמה היא המצוה [הערת מערכת החייל: אולי הכוונה לליקוט בחלק טו בגדר כיבוש יהושע וכיבוש עזרא]

אייזיק שתק.

ביחד הם צעדו בשביל הצר מהרחוב ל'מרכז'. בעצם הוא לא בדיוק ידע כיצד להגיב. הבחור הזה עומד להיות כאן שליח לפחות עד פסח. לחזק אותו? לריב איתו? להצר את צעדיו? הוא ניסה לחשוב איך

מרכז 'ופרצת למתבונן'. גוש דן. יום רביעי 4 לפנות בוקר ח' מרחשון.

קולות של גרירת חפצים. אור עמום מכיוון אולם ה'מרכז' (עכשיו: 'זאל').

אייזיק שחדרו הקטן היה צמוד לכניסה התעורר בעקבות הרעש. "מה זה? מי זה?" הרהר בחצי תרדמה. לרגע הוא חשב להמשיך לישון, אך תחושת האחריות גברה. הוא נטל את ידיו וירד למטה.

"מהה? מאיפה... כל הבאקסים האלה... הבאקסים של 770...". האולם המרכזי ב'ופרצת למתבונן' היה מלא בערימות של באקסים עם ספרים. רעד עצבני עבר בגבו. "מי זה?... זה המשכיר התחרט?"

הוא יצא מהמרכז ושמע דיבורים. למול עיניו הוא רואה משער החצר משאית חונה באמצע הכביש המרכזי של רחוב 'שלמה המלך', נהג משאית גבוה ורחב משוחח בקולניות עם בחור. חושיו של אייזיק התעוררו. היה לו חוש לתמימים. הוא התבונן במבע, בצורת העמידה, ובעיקר בביגוד המרושל.

דגלון על כובע דהוי, דגלון על חליפה ספק שחורה-ספק אפורה.

הוא ראה אותו מגיש לנהג חבילת כרטיסי שבע מצוות, והנהג יצא לדרכו.

רק עכשיו הוא ראה את הבחור במלוא הדרו.

בחור בגובה ממוצע, רזה עד אימה, אבל העינים.

*הערת מערכת החייל: ראה שיחת ליל ג' דחיה"מ סוכות תשט"ז.

לשאול על הספרים. הוא כן אמור להגיב. כך לימדו אותם בקורס. 'אין הזדמנות שניה לרושם ראשוני'. אם עכשיו הוא שותק ליצחק אלחנן - מה יקרה בעוד חודש?

אייזיק לא הבין את עצמו. הוא חושש מהבחורצ'יק הזה? "אני מוכרח להגיב!"

הוא שב וניסה להיות ידידותי.

"אתה לבד הורדת את כל הבאקסים האלה מהמשאית?".

מממ טעות!... "נתתי לו לגיטימציה על ההתחלה. נכשלתי... אני ישתף על כך במפגש הבא של הקורס..."

אך יצחק אלחנן לא הרגיש את המתחולל במוחו של אייזיק, ובטבעיות עצר לרגע הביט בו וענה: "כן. אמנם יש את השיחות על 'והיו מלכים אומניך' אבל כשמדובר בלשרת את המלך בעצמו לא נותנים לגוי להיות באמצע. הרי בדיוק בליקוט של השבוע בחלק טו על 'עמל תורה עמל שיחה עמל מלאכה', מסביר הרבי מלך המשיח שליט"א כי עבודתנו היא לחבר בין כל סוגי העמל. חשבתי תוך כדי סחיבת הבאקסים כי לסחוב את הספרים זה גם 'עמל מלאכה', גם 'עמל תורה' כי זה ספרי קודש, והעיקר 'עמל שיחה' עמל עבור לקוטי שיחות. בעצם זה גם קשור ל'ליקוט' של נח בחלק טו שבניית התיבה עצמה היא חפצא של מצוה. גם כאן זה עצמו חפצא של התקשרות..."

על קצה לשונו של אייזיק היו כבר לקט עקיצות ל'תמים' מהסוג הזה. 'קהיליית המצטטים'... 'המצליף הדתי'... קראו להם ב'מושב כנען' ליד ערד. "ולחשוב שהוא עומד להיות כאן שליח... המשגיח-ראשי בישיבה ב'מושב כנען' - שלמה חיים גורליק נוהג לומר על בחורים כאלה כי "האגו של גיל הילדות ממשיך להתפתח אצלם בשפת ציטוטי שיחות ומאמרים".

אבל הוא שוב התגבר וניסה לשוות לשיחה טון ענייני: "אז איפה אתה בעצם חושב לשים את כל הספרים האלה. אתה מבין שזה לא יכול להישאר ככה..."

אך ליצחק אלחנן הייתה תשובה לכל שאלה. בבהירות ובביטחון הוא הסביר לאייזיק כיצד ניתן להעמיד אותם בשורה על גבי שורה על הקיר המוביל מהרחוב הראשי לכניסה, לכסות הכל בפח ולסגור בברזנט אטום... אייזיק כבר היה על הסף.

בחמש בבוקר ברחוב גוש-דני טיפוס, עומד לו בחור ומסביר לאחד שמכיר כל פינה במקום הזה כמו את כף ידו, כיצד ניתן לאלתר כאן מחסן נוסף ו"לעבוד" על פקחי העיריה של 'עיר ללא הפסקת קנסות'.

אך האחריות הפנימית שוב שינתה לו את הטון והוא הגיב עניינית: "אוקיי, על אחריותך. אתה שם את זה כעת, אך תדע כי מחר בדיוק בשמונה וחצי בבוקר פקח כבר יהיה כאן עם דו"ח וצו פינוי. חבל על הספרים האלה".

התשובה הברורה של יצחק אלחנן כבר הפחידה את אייזיק. הוא הסביר לו בבהירות כי לפני שהגיע לארץ הוא בירר בעיריה את 'חוק המרכולים' - הוצאת תכולה על מדרכה, ושם כתוב שמותר להעמיד ארגזים לסחורה עד רוחב של כמעט 30 ס"מ וזה בדיוק רוחב הבאקסים של הספרים. "יש כאן השגחה אלוקית. הבאקסים של בית רבינו שבבבל הם בדיוק ברוחב 'פיט' כשסנטימטר בלבד מעל החוק. זה אומר שהחוק מלכתחילה נכתב עבור הבאקסים האלה!"

"אפר"ת... אפר"ת...", ניסה אייזיק למלמל לעצמו כדי להגיב נכון.

*

יום חמישי. 11 בבוקר. 'סדר עיונא' בשפראך של 'תומכי תמימים', ו'תלמוד והגות בחברותא' בשפת 'מרכז ופרצת למתבונן'.

על פניו נרגשת אוריה לימודית וקול תורה בחלל החדר, אך השיח האמיתי המאפיין את סדר הנגלה הראשון הוא ויכוח 'פנימי' על הסגנון הלימודי-התקשרותי. "ללימוד לקוטי שיחות יש זמן כמו שללימוד הלכה יש זמן. לא כל דבר זה 'לקוטי שיחות', בעיונא מביאים גם ר' חיים וגם פני יהושע ולא כל דבר מנסים לראות איך זה ב'לקוטי שיחות'. הר"מ שלי בישיבה גדולה הסביר לנו שגם הרבי בעצמו לא כל דבר קישר ל'לקוטי שיחות'!..."

שניאור פרידמן. בחור נמרץ וחינני. אחד מעשרת התמימים שהגיעו ללמוד חצי שנה ב'מרכז ופרצת למתבונן'. הוא נחשב כ'בעל נגלה' של הקבוצה. למעשה דובר גנסבורג שם אותו כעין אחראי על סדר עיונא. הוא עומד בקשר עם ר"מ ב'מושב כנען' ליד ערד אשר מנהל את הסדרים בשלט רחוק.

עכשיו הוא יושב מול יצחק אלחנן קיי שמנסה להסביר את הרש"י הראשון במסכת קידושין לפי

הליקוטים על שבוע זה, אז סידרתי את הבאקסים לפי הלקוטים, כך שבשבוע הנוכחי פרשת לך-לך אני מוציא שלש באקסים ששם יש את הספרים הנסמנים בכל הליקוטים של לך-לך... כך שיש את כל הפיענוחים..."

אייזיק ברין התבלבל. באותה מידה שהוא לא יכול להכיל משוגעים-חדשניים ואידיאליסטים קיצוניים, כך בדיוק באותה מידה ועוד יותר הוא מחבב סדר וארגון, יצירתיות ופרקטיקה. והנה הסידור הזה של הבאקסים עם אלף הספרים החל למצוא חן בעיניו... הזיה יצירתית מאורגנת למופת שהיתה גדולה עליו עשרת מונים... הוא לא שמע מעולם על בחור שיושב כל שבוע ולומד את כל הליקוטים' על הפרשה ועוד עם כל הפיענוחים למראי המקומות וההערות ועוד עושה על כך מערך ספרים שלם.

הוא החליט לנקוט עמדה מול יצחק אלחנן. להיות מולו קונקרטי בלבד. לדון כל מקרה לגופו. לממש את תיאוריית 'אפר'ת' בצורה תכליתית. מצד אחד הוא התפעל ורצה לשאול מה עושה יצחק אלחנן כאשר יש ציון לספר מסוים בעשרה מקומות שונים בלקו"ש? האם יש לו אותם כפולים? אך הוא התאפק... בתוך תוכו הוא ניסה כבר לקטלג את יצחק אלחנן באיזו

משבצת נפשית-אנושית, אך משום מה התכונות שלו היו סותרות "ממש כמו הבאקסים שיש בהם כפילויות של ספרים בפרשיות שונות, כך גם בו יש כמה פנים..."

סדר עיונא הראשון עלי אדמות של 'מרכז ופרצת למתבונן' הסתיים, ואייזיק ניסה לסכם את הסדר הראשון תחת פיקודו. "למעשה הנושא המרכזי של הסדר היה 'הרבי מלך המשיח שליט"א'. זה היה הרש"י הראשון, זה היה ה'וקונה את עצמה' - האם זה נפעל לבד או קנין חדש 'כמו שהרבי מלך המשיח שליט"א חוקר [הערת המערכת: ראה לקו"ש ח"ז ע' 200 הערה 49], זה היה הפירוש ב'נקנית' - לקוטי שיחות חלק יט כי-תצא, וכשהגיע יצחק אלחנן לתוספות דיבור המתחיל 'האשה' - 'האשה המבוררת בקרא' הוא ראה לנכון להבהיר כי בלי

הווארט שבלקוטי שיחות חלק ל' בגדר ה'קנין' הייחודי של קידושין. הדיון תופס כמעט את כל הזאל ומשום מה רוב הבחורים מצדדים עם יצחק אלחנן. "גמרא זה היכי תימצי להבין לקוטי שיחות... כך הכל חדור במשיח" מציץ בחשש הלל צייטלין המוקצן.

את מה שצייטלין אמר בחצי פה, ניתח מיד יצחק אלחנן בבהירות: "הגיע הזמן לערוך פירוש על רש"י על הש"ס לאור השיחות של הרבי מלך המשיח שליט"א ברש"י על התורה. תראה הרי כל המפרשים עוסקים ברש"י הראשון, זה מלמד כי גם הם התייחסו לרש"י כמו שהרבי מלך המשיח שליט"א מתייחס אליו, אז ברור שיש ללמוד אותו לפי השיחות".

בשולחן נפרד יושב אייזיק ברין בתפקיד המשגיח. הוא מותש, משהו בחושי צופה בעיות. מאז המפגש

הראשוני עם יצחק אלחנן לפנות בוקר

הוא לא נרדם. הוא ישב בחדרו

והביט כיצד יצחק אלחנן

מעמיד את כל הבאקסים

וקושר אותם באזיקונים

אחד לשני בכניסה

לזאל.

כן, יש שם כמעט אלף

ספרים בכחמישים

באקסים! הוא ניסה

לא להתערב ולעשות את

עצמו כאילו הוא לא מתעניין,

אך הוא לא יכול שלא להתבונן

במדבקות עם כיתוב מענין שהיו מוצמדים

לכל באקס. 'לך - ה, י, טו'. 'לך - כ, כה, ל, לה'.

'תצא - ט, יד, יט', תצא - כד, כט, לד, טל'. יצחק

אלחנן שם לב לכך והחל להסביר לו בלהט את

'פרשת אלף הספרים':

"בכל הטל כרכים של לקוטי שיחות ישנם ציונים ושקלא וטריא ל-700 ספרים בערך, זאת בנוסף כמובן להפניות לספרי היסוד כתנ"ך ומפרשיו, ש"ס ומפרשיו, טור ושולחן ערוך, שלחן ערוך אדה"ז, חסידות. כל ספר הוא לא רק ספר בודד, אלא גם סדרה שלמה נחשבת כאן ספר אחד, כמו לדוגמא הציונים ל'אנציקלופדיה תלמודית' נחשבים ספר אחד, למרות שהם עשרות כרכים... כך גם הרי"פ פערלא על ספר המצוות, צפנת פענח ועוד. וכיון שלהתקשר לרבי מלך המשיח שליט"א זה על ידי תורתו, לכן כל שבוע יש ללמוד את כל

התורה אין כל מושג כזה שנקרא 'אשה', התורה בלבד קובעת את המציאות.

"קניתי לי כאן 'מפטיר' עם התמימים האלה. חשבתי שזה יהיה קל. כנראה, כמו שאומר המשגיח שלמה חיים גורליק, 'גם למות זה לא קל, זה לא פחות קשה מגירושין' קונה את עצמה בגט ובמיתת...".

*

23:30. "חמישי בלילה על סושי ופירות - מפגש סיעור מוחות". כך נקראת, כבר במשך שנה, התוועדות ליל שישי ולימוד דבר מלכות במרכז 'ופרצת למתבונן'. עוד יצירתיות חכמה של אייזיק ברין לקרב להווי הגוש-דני את הפנימיות המלוכלחת של חסידים-פנימיים...

הערב זה לא יהיה 'מפגש סיעור מוחות' רגיל, אלא התוועדות קבלת פנים לתמימים ולשליח החדש - יצחק אלחנן קיי! אייזיק כבר חושב על האירוע שבוע ימים. הוא מנסה לבנות מהלך כיצד להפגיש לראשונה את ההווה שהוא יצר ובנה באינטליגנציה הרגשית שלו עם הקהל המגוון ב'ופרצת למתבונן', מול התמימים שנפלו היישר מלבת האש הרוחת ב'עצם' מבית ההיתוך של 'תומכי תמימים'. הוא ידע שיהיו כאן אי אלו 'קצרים רגשיים-חסידיים' והוא לקח גם את זה בחשבון. מראש הוא נתן לניר איזה אזהרה קלה וחכמה כי 'היום כדאי יותר להקשיב מאשר לדבר', מסר בסגנון דומה הוא העביר גם לכפיר. אך משהו אחד הוא לא לקח בחשבון, את התמימים בעצמם.

אייזיק נכנס כהרגלו עם מגשי הסושי וסידר את השולחן כשעה לפני פתיחת האירוע, לרגע הוא העיף מבט חטוף למודעה הקבועה המפרטת את שיעורי הערב ו... שם לב כי מאן דהו מתח קו מרושל על המילים 'מפגש סיעור מוחות' וכתב במקומם בכתב הדומה לגוכי"ק של הרבי שליט"א עם העי"ן המפורסמת והלמ"ד העצומה: 'לימוד דבר מלכות של המלך המשיח שיחיה לעולם ועד'. מגש הסושי כמעט נפל מידיו. ידיו החלו לרעוד מרוב כעס. "אני... אני... יתפוס מי עשה את זה והוא יעוף... כבר הערב! זה רק יכול להיות היצחק אלחנן הזה!... הם לא מבינים כלום ב'קירוב'".

הוא נכנס כמעט בסערה לחדרו של דובער גנסבורג והחל לצעוק. הכל פרץ בבת אחת. כמעט עשרים שעות שהוא כבר ער, מתוח וספקני, והנה זה קורה מולו... הוא הביא את התמימים כדי לפתח את

המקום, כדי להרחיב את הפעילות ולהעמיקה, והנה הם כבר מתחילים עם הקטנוניות שלהם, אורות דתוהו בחוסר יכולת להכיל את ההתכללות של חסד שבגבורה וגבורה שבחסד.

"זה לא יכול להיות יצחק אלחנן.... אייזיק תהיה בטוח... הוא לא אלים ולא מהסוג הזה, הוא בחר עדין וירא שמים שדין פרוטה כדין מאה אצלו"... ניסה דובער גנסבורג לגייס את כושר השכנוע שלו.

אייזיק ניסה אף הוא להירגע. "אפר"ת. אפר"ת", הוא סינן את מילת הקסם... עשה תרגילי נשימות, הרבה דקה ארוכה ופלט "אני עוד יחזור לעשן בגלל היצחק אלחנן הזה, אתה יודע הפסקתי, אבל... אני לא מסוגל... גם אם זה לא יצחק אלחנן בעצמו, אבל הוא נותן את הטון החדש... זהו זה סופי עד כסלו...", לרגע הוא השתק ותיקן "אממ עד אחרי חנוכה... הוא יהיה כאן, מיד אחר כך שיקח מכאן את אלף הספרים ויצא עם כל ה'ליקוטים' שלו...".

*

"מדברים על 'הדתה', תראו איזה יופי, במילה 'הדתה' יש ה' בהתחלה וה' בסוף, זה כבר יו"ד ובאמצע יש את האותיות 'דת'. אז יש כאן ה' וה' ודת - דת ה' או דת י'..."

כפיר תפס את מרכז הבמה באירוע לקבלת פני התמימים...

"עכשיו חסידים צעירים שימו לב מה באמת הרעיון של 'סושי'... בתוך הסושי יש אצות ים ודג סלמון. ואתם לא תאמינו: כמה זה בגימטריא 'אצת ים' ו'סלמון'? בדיוק 28 פעמים שם הויה. האמת היא שחסר רק מספר אחד, וזה רמוז בסוד "ותחסרהו מעט מאלוקים"! אתם מבינים את סוד ההויה שבסושי?... 'יחי' פעמים הויה בתוך הסושי הזה. אבל זה ממש לא הכל... אצות ים זה עלמא דאתכסיא האמיתי בגלל שזה היה בתוך הים מאז ומתמיד, וזה הפירוש "מלאה הארץ דעה את הויה כמים לים מכסים". הסושי זה המאכל שבתוכו יש 28 פעמים שם הויה, לכן זה המאכל שאוכלים ב'מרכז ופרצת' ביום חמישי שאז מאירה בחינת ההויה בדרגא גבוהה. אומרים שצדיקים מתגלגלים בדגים אבל באצות ים זה כנראה נשמות מאד גבוהות, כך שמעתי בתחילת דרך ההתקרבות שלי... נעים מאד שמי כפיר רואה שם הויה ורפלקסולוג וקורא פרצוף וכף יד...".

עשרה תמימים מתוקים, חכמים ורגישים ישבו וחייכו בקולי קולות למשמע הגיגיו של הנואם

הראשי ב'התוועדות קבלת פנים לעשרת מייסדי תומכי תמימים גוש דן ב'מרכז ופרצת למתבונן'...

"הרב אייזיק, מאיפה הבאת את הנשמות האלה... אה? החברה שלך כולם גלגולים של אצות ים קדומים... אתה ענק יותר ממה ששמענו עליך!" הגיב מוטי צדוק הברדן החסידי של חבורת התמימים...

אולם לא כולם חייכו. הלל צייטלין דיבר עם היושב לצידי בחומרה רבה נגד אייזיק ברין ודובער גנסבורג ובכלל נגד כל הקו שלדעתו נובע משיבת 'מושב כנען ליד ערד':

"מקום שלא מפיץ שליט"א ומלך המשיח בגלוי - הופך לבית משוגעים ומביא יניקת החיצונים. הם מתביישים בנו, הם חושבים שהם חכמים יותר מהרבי מלך המשיח שליט"א ומצניעים את המסרים בכל מיני מילים מעורפלות. מה הבעיה לכתוב 'שיעור דבר מלכות'? זה מרחק? וה'סיעור מוחות' מקרב, את מי? את כל המטורללים האלה שמגשמים קבלה, זה ממש כפירה מה שכפיר הכופר הזה מדבר כאן!"

הוא הביט בהבנה סמויה בלייזר שיף תלמידו להקצנות, וסיכם: "לייזר, הבנתי מה בדיוק אנו עומדים לעשות כאן עד פסח. עלינו להכשיר, להגעיל, להטביל ואם צריך גם ללבן עד שיצאו ניצוצות מהקירות כאן... תראה את הפרוכת... במקום 'יחי' ברור ומודגש, כותבים כאן 'שמו של משיח מנחם'... התפקיד שלנו כאן זה להעיף את 'יניקת החיצונים' הזאת. לתת סוף סוף מתנה למלך המשיח שיחיה לעולם ועד, שעוד מקום בעולם יגלה אלוקות כפשוטו..."

שניאור פרידמן חש בלחשושים של צייטלין והחליט להגן ולגבות את אייזיק. הוא נעמד עם כל הברייטקייט שלו ובטון סמכותי נעים ומקרב פתח בפאתוס דיפלומטי "לחיים חברי מרכז ופרצת למתבונן. לחיים אורחים יקרים איש איש כפי כבודו ומעלתו, לחיים חסידים, לחיים תמימים. יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד! הרבי מלמדנו בתורתו כי כל דבר הוא בהשגחה פרטית. אנו חברים הגענו לכאן בהוראה כללית של הרעבע. הגענו למקום הזה לפתוח כאן סניף תומכי תמימים. תמימים הם נשמות שנבחרו על ידי הרביים שלנו... יש לנו כאן חסיד יקר הרב אייזיק ברין כולנו חייבים לו תודה. תנו לו מחיאות כפיים. מגיע לו, על הכוחות שהוא מקבל מהרבי מלך המשיח להחזיק את המקום היפה הזה, כולנו כבר שבוע ימים בהתפעלות עצומה

מהכוחות של השלוחים כיצד הם יודעים להעביר את המסר של הקבלה והחסידות בצורה אלגנטית ומושכת. זה ממש קיום היעוד 'יפוצו מעיינותיך בחוצה שבחוצה'. אני מקווה שלא נאכזב את הרב אייזיק וכמובן את המשלח הרבי מלך המשיח ובראש וראשונה שלא נאכזב את הנהלת ישיבתנו ב'מושב כנען' ליד העיר ערד, ההנהלה היא זו שעל ידה אנו מקבלים את הכוחות מכל רבותינו נשיאנו..."

שניאור סקר במבטו בשביעות רצון את תגובת הנוכחים שהקשיבו לדבריו, ובענוות חן חיצונית נטל שוב את רשות הדיבור ואמר:

"ועכשיו יש לי את הכבוד לכבד לשאת דברים את השליח לישיבה שלנו, התמים הנעלה יצחק אלחנן קיי..." - - -

אייזיק שישב עד עכשיו בשוויון נפש, נדרך. למעשה הוא עוד לא באמת מכיר את יצחק אלחנן. בתוכו הוא שב להתלבט, אולי באמת הוא סתם מתוח ויצחק אלחנן הוא כן 'כלי חסיד' שיפאר את 'מרכז ופרצת' שלו? אחרי הכל דובער גנסבורג יש לו חוש חסיד, ובכלל בקורס לסמכותיות הם עבדו יחד על מסירת הסמכות לצוות שמתחתך, "בכך", הסבירו בקורס, "מקנים לצוות כוח ויכולת להעצים את יכולותיהם" ותוך כדי הרהור הוא שם עינו על דובער גנסבורג שישב מכווץ ואפילו... מפוחד! הוא הביט בחשש ביצחק אלחנן שנעמד ונטל את רשות הדיבור:

"לחיים. לחיים ולברכה. נפתח בהכרזת קבלת המלכות. מצוות הרי צריכות כוונה כך פוסק בעל התניא בשלחן ערוך שלו [הערת מערכת החייל: אולי הכוונה לשו"ע אדה"ז סימן ס' סעיף ה']. אולם בד בבד הוא מבהיר כי יש ערך עליון דווקא לצד המעשי של המצוות, את שתי הקצוות הללו אנו יכולים לראות בהכרזת 'קבלת המלכות'. מחד זו מצות עשה שיש לכוון בה למסור את כל כולך למלך, לאידך ההכרזה כשלעצמה היא פעולה של עקימת שפתיו הוי מעשה, אז הנה אנחנו - העם - נפתח תחילה בהכרזת 'קבלת המלכות'. הקהל הקדוש מתבקש לעמוד לכבודו של מלך..."

אייזיק ברין התאכזב. איזו עייפות מלווה בסחרחורת קלה ליוותה אותו כשנעמד בעל כורחו להכרזה. הוא לא התאפק וסינן לאוזנו הרגישה של גנסבורג "הלמדן קוראים לו?! איזו למדנות יש במתיחת הכרזת ה'יחי' השגרתית הזו והפיכתה לטקס עם דיון הלכתי האם הכרזת 'יחי' צריכה כוונה או לא..."

דובער גנסבורג כל כך רצה להסביר לאייזיק שהוא פשוט לא מכיר את יצחק אלחנן, שיתן לו סיכוי נוסף... הוא בסך הכל פתח את דבריו, מה קרה...? ויצחק אלחנן המשיך:

"אנו נמצאים בימים הסמוכים לשבעה במרחשון, זהו היום שבו 'האחרון שבעם' חוזר מבית המקדש ויוצא לשליחותו בעולם, ביום הזה שבדרך כלל חל בפרשת לך לך מתחבר כל אחד מאיתנו עם ההוראה של הקב"ה לאבינו אברהם לצאת מעצמנו ולהתמסר לשליחות האלוהית של כל אחד מאיתנו, ולהתאחד ולאחד את שכלנו ואישיותנו עם המשלח. ב'ליקוט' לפרשת לך-לך בכרך העשרים ישנו חידוש עצום, אפשר לומר חידוש יחיד ומיוחד שלא נמצא בכל כרכי הליקוטי שיחות, שימו לב דווקא בפרשת 'לך לך' דווקא בשיחה שמסבירה את השליחות שלנו ואת העוצמות שאנו מקבלים מהמשלח,

שם בשיחה בהערה מצטט הרבי מלך המשיח שליט"א שם של ספר שאותו הוא מביא פעם אחת ויחידה בכל הט"ל כרכים, ניסיתי להבין מדוע הרבי מלך המשיח שליט"א מביא זאת רק פעם אחת ויחידה וכשעיינתי בדבריו המדויקים של הרבי מלך המשיח שליט"א גיליתי כי בעצם הרבי לא מציין לדברי הספר הזה בעצמו אלא מבקש מאיתנו לעיין במה שמחברי אותו ספר ציינו בהערה לספר אחר. והנה הבאתי לכם לכאן היום את הספר שהרבי מלך המשיח שליט"א מציין אליו רק פעם אחת ויחידה בכל תורתו הקדושה!"...

אייזיק ברין סקר במבטו את כל הנוכחים. כחמישים איש הגיעו להשתתף באירוע הרשמי. היה שם קהל מגוון ביניהם שני חברי המועצה הדתית המסייעים בתקציבים למקום, ואפילו רב ספרדי-ליטאי של בית הכנסת הסמוך. ניתן היה לחתוך את השקט בסכין. הקהל היה מרוכז וקשוב.

יצחק אלחנן פתח את כרך כ' של ליקוטי שיחות, לידו הוא פתח ספר ירוק גדול, ולידו הוא פתח עוד ספר דקיק בכריכה שחורה. הקהל עקב אחר מעשיו בסקרנות.

"בהערה מספר 32, ה'לב' של הליקוט - לך לך - ז' מרחשון, כותב מלך המשיח שיחה לעולם ועד לעיין בספר 'אוצר מפרשי התלמוד' למסכת בבא

מציעא ששם נסמן ל'כמה אחרונים' המבהירים את ייחודיותו של השליח על פני הפועל. כשנפתח את הספר ונחפש מי הם אותם 'כמה אחרונים' תאחז אותנו בהלה, לא רק מכך שהרבי מלך המשיח שליט"א מציין אליהם ומתפלפל בדבריהם, אלא בעיקר בתוכן החסידי שיש בדבריהם ובהוראה שהרבי מלך המשיח שליט"א לומד מתוך דבריהם..."

יצחק אלחנן הרים את הספר 'אוצר מפרשי התלמוד' והחל להסביר בהרחבה את הנקודה הלמדנית המבהירה את ההבדל הקיים בין 'פועל' שידו כיד בעל הבית ובכל זאת אינו בטל לגמרי מפני שבתור פועל אין לו מציאות עצמאית אלא רק בכל הקשור למטרת העבודה הנעשית בשכר, לבין 'שליח' שלמרות דווקא בגלל מציאותו הוא 'בטל' ו'כמותו ממש'... הוא עזב לרגע את ה'אוצר מפרשי התלמוד' ונטל את הספר השלישי הדקיק, פתחו, עיין לרגע, הביט לעבר הנוכחים והמשיך:

"דברים עמוקים אלו מצוטטים משמם של שני אחרונים: ספר 'קהילות יעקב'... של הסטייפלר מבני ברק... והספר השני שהרבי מלך המשיח שליט"א מצטט בעקיפין הוא - 'חזון איש' - - -

"אתם מבינים את האתהפכא העצומה שהמשיח פועל? את כל עבודת הדור במושג 'שליח' מוכיח הרבי מ'כמה אחרונים' ומי הם? שני אישים שעל פניו הם אבי אבות ההתנגדות למלך המשיח שליט"א בדור, והנה 'אנשי אבשלום' עצמם מסייעים לדוד המלך בכבודו ובעצמו ולתורת הדור השביעי שהיא תורת השליחות ותורת ההתקשרות!"

דובער גנסבורג הגניב מבט לעבר אייזיק ומיד נרגע. אייזיק נסחף בשלווה המהפנטת של השקט וההקשבה הבלתי פתורה של הקהל לדבריו של יצחק אלחנן שרק העלה טון:

"יהודים, גם בני ברק מקבלת את מלכותו ואת תורתו של מלך המשיח שליט"א. אנו חייבים כולנו כאיש אחד להתאחד סביב מלכותו התורנית של המשיח, וכפי שהוא עצמו מבאר בליקוטי שיחות חלק כג בשיחה לפרשת פנחס, כי מלכותו של משה רבינו שבדור היא קודם כל מלכות תורנית ששווה בדיוק למלכות צבאית. לא בכדי כאן במרכז גוש

דן נפתחת ישיבה של תמימים שלא הולכים לצבא!
כי הם שלוחים בצבא התורני של משה רבינו גואל
אחרון שמלכותו היא מלכות תורנית..."

מתוך הקהל נעמד משהו... היה זה רב בית הכנסת
הספרדי-ליטאי.

"רבותי. עלינו לברך שהיינו, שהיינו וקיימנו
והגיענו לזמן הזה. אתם יודעים רבותי, לא נער
אנוכי, זכיתי ללמוד אצל גדולי ראשי הישיבות
ותמיד לא עליכם ולא עלינו לא ידענו להעריך את
חב"ד, את הלומד'ס [כאן אמר זאת באקצנט ליטאי-
ישיבתי טהור], והנה רבי אייזיק השליח זיכה אותנו
היום לתענוג עילאי, יש לנו תלמיד חכם ממש [גם
את המונח הזה אמר כנ"ל באקצנט ליטאי-ישיבתי
טהור], שבכל מקום שמגיע 'תלמודו בידו' הם מאות
הספרים וחידושי התורה של המלכות של תורה
בדורנו, תורתו של צדיק הדור האדמו"ר הקדוש
מלובאביטש... אומר אני לכם כי זכתה עירנו לארח
בתוכה את הבחור הקדוש הזה. לא נרעיף בשבחיו,
נאמר רק לכם רבותי 'צהלו ורנו שוכני עירנו כי
למדן אמיתי בתוכנו'..."

*

4:00 לפנות בוקר.

האולם המרכזי ב'ופרצת למתבונן' הפוך לאימה.
שאריות סושי, ריח של משקה, דפים רטובים על
השולחנות. האולם ברובו חשוך.

דומה כי זו הפעם הראשונה שאייזיק ברין השאיר
התוועדות מבולגנת והלך לישון. בשעה 1:00 בלילה
הוא כבר היה גמור עת אחרוני המתוועדים החלו

להתקפל. לרגע הוא נכנס לחדרו וכנראה נרדם
מעייפות. הוא היה מאושר. הדברים של הרב
הליטאי-ספרדי היו עבורו מתנת-שמים על יגיעתו
בחודשים האחרונים בהבאת התמימים ל'מרכז
ופרצת'.

הוא החל לחשוב כיצד להתחיל לסדר את המקום,
האיר את המקום והנה בפינה ליד ארון הספרים הוא
רואה שולחן שעליו שלשה באקסים מלאים ספרים
חלקם פתוחים ויצחק אלחנן קיי יושב רדום על
לקוטי שיחות. בסקרנות הוא הביט על כרך הלקוטי
שיחות - חלק ה' פרשת לך-לך.

מין זרם התרגשות שלא חש הרבה זמן עבר בגבו
של אייזיק... "הלמדן... הלמדן..." כאילו מלמל
לעצמו. הוא התבונן בסבר פניו של יצחק אלחנן,
ובלי משים לב נתקל באחד השולחנות. יצחק אלחנן
התעורר, פקח עיניו הביט באייזיק וכאילו הוא יושב
עמו באמצע לימוד ואמר בטבעיות: "אייזיק, את
הליקוט של לך-לך בחלק ה' על ידיעה ובחירה ועל
עוונות, צריך השבת להפיץ בכל האזור... בהערה
שם הרבי מלך המשיח שליט"א מסביר את כל ענין
הירידה שהיא חלק מעליה, שגם החושך והירידה
של הגוף היא בידיעתו של הקב"ה..."

אייזיק התבונן בו, התקרב בחשש, הושיט את
ידו ואמר באיזו נימה מבווישת כמו נער המנסה
להתפייס "שלום עליכם יצחק אלחנן, ברוך הבא
שליח הרבי מלך המשיח, אני... מאד שמח שהגעת
לכאן... דיברת אתמול מצויין..." - - -

המשן יבוא בעז"ה...

דעם רבינ'ס שפואן

מתי הוא יום ההולדת?

ווי ס'איז דאך דער רגילות בא כמה וכמה חסידים,
הרי כפי הרגילות אצל כמה וכמה חסידים.

אז זיי האבן גערעכנט און מסביר געווען און מפרסם געווען,
שהם החשיבו והסבירו ופרסמו,

אז ווען איז זייער "יום הולדת"?-
שמתי הוא "יום הולדתם"?

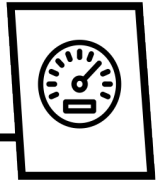
דער ערשטן מאל ווען ער איז געקומען אין לייבאוויטש- בזמן
פון דעם רבי'ן,

הפעם הראשונה שהוא בא בליובאוויטש- בזמן הרבי הנוכחי

ועד"ז אין דעם זמן פון נשיאות פון נשיא דורנו, געקומען צו
"ליובאוויטש שבליובאוויטש"
ועד"ז בזמן של נשיאות של נשיא דורנו, באים ל"ליובאוויטש
שבליובאוויטש"

פון נשיא דורינו, פון דער רבי'ן דער שווער.
של נשיא דורנו, של הרבי חותני.

(דברי משיח ה'תנש"א ח"ה 975. אור לכ"ז אלול)

תמוהים וזרים הנמצאים בכל חלקי ספרי הזוהר הקדוש ... הרבה מהם הנוגעים להלכה למעשה בכל ד' חלקי השו"ע ... שלא נתבררו עדיין בדברי רבותינו הפוסקים ... וכן הרבה מהם הנוגעים למילי דאגדתא ... ומראה ... איך שבהרבה מאות הלכות לא נמצא שום מקום שהזוהר מחולק חלילה עם חכמי הש"ס והמדרשים" (מביא שאלה על מעשה באברך כשר ירא שמים ובעל גמ"ח שלאחר פטירתו ביקשו את אישתו להינשא לאחר ולא רצתה, משום שחששה שבתחיית המתים לא תוכל לחזור לבעלה הא', ומבאר בתשובה ארוכה (תשובה ז' שם), שאין לה ממה לחשוש שהרי לע"ל היא תחזור לבעלה הראשון).

וממשיך שם "ומי לנו נאמן בסודות אלקים בדברים העתידיים יותר מספר הזהר".

ומביא את הזוהר הנ"ל שמפורש שלע"ל תחזור לבעלה הראשון, ומביא כמה מפרשים (אמרי בינה, שמואל בקוראי שמו, ועוד) שגם פירשו כך בזהר (לדבריו עכ"פ).

והנה בשו"ת רב פעלים (להבן איש חי, ח"ב סוד ישרים ס"ב) כתב מכתב ארוך לבעל המחבר 'מצב הישר' כתגובה לתשובה הנ"ל בספרו (וז"ל בפתיחת הדברים: המאור הגדול הגאון המפורסם מהר"ר שניאור זלמן דובער נ"י ויזהיר כאור החמה כיר"א: אחרי עתרת החיים והשלום, לנעמי מודע איך בסוף שבוע העבר הביא לי איש אחד שמו אהרן יצ"ו, ספר אחד שמו נאה לו מצב הישר, והוא חלק מן החיבור שחיבר מעכ"ת ונתתי מחירו מאנא וחצי כאשר הושט עליו, ובראשיתו ראיתי כמה הסכמות מגאוני הדור מעידין בגודלן בשבח הספר ותפארתו ויהללו אותו בתוקפו וגבורתו ויושר סברתו, ועוצם הבקיאות הנמצא במחברתו, אשרי יולדתו).

הבן איש חי טוען בתשובתו כי אה"נ שלע"ל האשה תחזור לבעלה הראשון, אלא שאין זה כתוב בהדיא בדברי הזהר, שהרי לפנ"ז הזהר מדבר על זיווג השכינה עם יעקב בג"ע (ולא בתחיה"מ), וע"ז ממשיך ואומר שנשמת האשה חוזרת ומתייחדת עם בעלה הראשון כפי שהוא נמצא בג"ע.

אלא שמ"מ מובן מדברי הזהר שאף לע"ל בתחיה"מ תחזור לבעלה הראשון, וכפי שכותב שם וז"ל:

"מ"מ האמת יורה דרכו שגם בתחיית המתים כאשר יחיו הגופים, אז בזווג הגופים ג"כ יהיה כך, שהאשה שנשאת לשני תחזור לבעלה הראשון, וענין זה הוא

לקהל הלומדים והמעיינים: בעז"ה מדור 'עתידי משיחנו' יוקדש בשנה זו לעניני גאולה ומשיח הקשורים ומסתעפים ממסכת קידושין הנלמדת בשיבות חב"ד, וראה ראינו שגם ענין זה יש בו הנחיה והוראה מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, כי כאשר בשנת תשנ"ב למדו בשיבות חב"ד מסכת בבא בתרא קישר הרבי שליט"א בש"פ משפטים תשנ"ב את המסכת לגאולה (וכבר פורסם בכמה בימות השמועה בשם המשפיע הרה"ח וכו' ר' אברהם ש"י מן כי ההתייחסות למסכת בבא בתרא בשיחה הגיעה גם כתשובה (תגובה?) לכמה מהתמימים באם יש לשים דגש על לימוד המסכת הנלמדת בשנה זו בשיבות, או רק בעניני גאומ"ש בכללות, והרבי שליט"א הראה כיצד לקשר את המסכת עם עניני גאולה).

איתא במשנה ריש מסכת קידושין "האשה נקנית בשלש דרכים וקונה את עצמה בשתי דרכים... בגט ובמיתת הבעל".

בכמה ספרים דנו במהותה של קניית האשה את עצמה במיתת הבעל ונפק"מ מה יהיה הדין כאשר אשה התקדשה לראובן ולאחמ"כ נתאלמנה, ולאח"ז חזרה ונישאה לשמעון, ושוב נתאלמנה. למי מהם תחזור בתחיה"מ?

והנה איתא בזהר (בראשית כ"א, ב) שהשכינה (שהיא ע"ד הכלה (מטרוניתא)) התייחדה בתחילה עם יעקב, לאחמ"כ כשיעקב נפטר השכינה הלכה להזדווג עם יוסף ולאח"כ כשיוסף נפטר הלכה להזדווג עם משה, אחרי שמשה נפטר חזרה השכינה להזדווג עם בעלה הראשון - יעקב (ועיי"ש שלכן יעקב עם כל גופו הועלה ונקבר בא"י), וממשיך שם ואומר "מכאן נוקבא דאתנסיבת בתרין בההוא עלמא אהדרת לקדמאה" (= מכאן אשה שהתחתנה בשתיים (לשתי אנשים) בעולם הזה חוזרת לראשון).

והנה מוצאים אנו ענין של חידוש והוא התכתבות ייחודית מאד בין הגאון בעל ה'בן איש חי' עם אחד מרבני חב"ד בדורו בנושא גאולה ומשיח זה, ותורף הדברים כך הוא:

בספר 'מצב הישר' (להרב שניאור זלמן דובער אנושינסקי - רב בכמה ק"ק מחסידי חב"ד בדור כ"ק אדמו"ר הצ"צ והמהר"ש, בשער הספר מבאר המחבר את מטרתו: "והוא תשובות על שאלות כל הדברים הקשים

להזדווג עם נשמת בעלה, ואף בתחה"מ תחזור לבעלה הראשון.

[ויש לעיין, שלפי הנ"ל יוצא חילוק בין מצב הישר לרב פעלים, דלפי מצב הישר שמוכח כן להדיא בדברי הזהר, משמע שחובה עליה לחזור לבעלה הראשון (וכפי שכותב "ומי לנו נאמן בסודות . . יותר מספר הזהר", וכן מובן מהמשך דבריו שמוכיח כן גם ע"פ נגלה), משא"כ לרב פעלים שרק משמע כן מדעת הזהר ואינו כתוב מפורש, וכן מובן מלשונו שכותב " ולכן ראוי ש . . נפש האשה . . יתחבר . . עם גוף בעלה הראשון", ואף שכתב לפנ"כ "וענין זה הוא מוכרח", הרי מדבר יותר ע"פ רוחניות הענינים, ואין מוכח שכן הוא ע"פ נגלה, וצ"ע].

המשך יבוא בעז"ה

מוכרח כי מאחר שקודם התחיה של הגופים בהיות נשמות שלהם בג"ע, אמרינן דנשמת האשה תחזור לנשמת בעלה הראשון להזדווג יחד, איך יתכן שאחר התחיה תחזור האשה להתחבר עם בעל השני גופא בגופא, אחר שחזרה להתחבר עם בעלה הראשון בג"ע קודם התחיה . . .

וכן כותב בהמשך שם "אמנם קשר ואגד שהיה לנפשות זע"ז לא יופר אחר מיתת הגוף, יען כי בנפש לא היה שום שינוי בין אחר מיתה לקודם מיתה, ולכן ראוי שאותו חלק של נפש האשה הנשאר בקבר יתחבר אחר התחיה של הגופים עם גוף בעלה הראשון, כאשר נמצא בנפשות של איש ואשתו הגדולים המיושבים בג"ע דנפש האשה תתחבר עם נפש בעלה הראשון ולא עם השני, כן יהיה בחלקים הבאים בתוך הגופים בעזה"ז אחר התחיה".

נמצאנו למדים, שאשה שנשאת לב' אנשים בזמה"ז זה אחר זה, לאחר שמסתלקת מן העולם חוזרת נשמתה

הידעת?

פרסום משיח באופן המתקבל

בחודש שבט ה'תשנ"ב, כתב לרבי שליט"א מלך המשיח, ר' יצחק וואלף, מהשלושים בשיקגו באותם ימים:

"תלמידי ותלמידות ה'חדר' בשיקגו עוסקים בלהט בענין משיח, ובעיר מדברים שבליובאוויטש עוסקים במשיח ושהרבי מליובאוויטש הוא משיח, ורואים במוחש כשמדברים בנעימות ודברים היוצאים מן הלב מתקבלים הדברים, וכבר הגיע הזמן שיענה הקב"ה לבקשת עם ישראל שיתגלה מלכנו משיחנו בקרוב ממ"ש".

וע"כ השיב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

"שימשיך בבשורת טובות. אזכיר על הציון".

(ימי בשורה ח"א, עמ' 341)

גליון זה נדפס

לזכות המשפיע האהוב

הרב זלמן ניסן פנחס

בן חנה ביילא רייזא

נוטיק

יחי אדוננו מורנו ודבינו מלך המשיח לעולם ועד

לקוטי בתר לקוטי

באת לישיבה להתרגל להיות חסיד

בדרכי החסידות אין חילוקי דרגות, הן דבר השווה לכל נפש, ואפילו מי שמוחו אינו מוכשר כל כך להבין ענין עמוק בחסידות, הרי לדרכי החסידות כולם מוכשרים. כמו כן דרכי החסידות הן דבר שבא על פי הרגילות.

הרוח בישיבת "תומכי תמימים" היתה, שדרכי החסידות הפכו לענין של רגילות, בראש ובראשונה היתה רוח האהבה והחיבה בין התלמידים עצמם ובינם לבין המשפיעים, המשגיחים וועד ההנהלה.

הישיבה היתה ביתו של התלמיד. תלמיד שבא לישיבה ונתקבל בא, היה זה מתוך קביעות. הקביעות היתה גם בזמן וגם בנפש. התלמיד ידע שהישיבה היא ביתו, ורוח הישיבה היא חייו. היה זה יסוד החינוך וציר החיים של התלמידים "התמימים", "לקלוט" את החינוך הטוב בדרכי החסידות.

נחוץ מאוד שתלמידי התמימים דליובאוויטש יספרו לתלמידי התמימים הלומדים כיום בישיבות השונות הנושאות את השם הגדול "תומכי תמימים", על חייהם והתנהגותם בישיבת "תומכי תמימים" בליובאוויטש, ונחוץ הדבר מאד שכל התלמידים יחיו הלומדים בישיבות "תומכי תמימים" יקבלו זאת כמורה דרך בחייהם. על יסוד הנהגה זו יעזור השי"ת להם להיות יראי אלקים, חסידים ולומדים שיקימו בעזה"י את קרן התורה והעבודה.

/ לקוטי דיבורים ח"א ליקוט ח סעיף יח